

หัวข้อสารนิพนธ์	การจัดระเบียบพฤติกรรมมารยาทที่ดีของจีน
ชื่อนักศึกษา	นางสาวแพรว นั้วตระกูล
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์นาคยา อยู่คง
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีที่ทำการศึกษา	พุทธศักราช 2558

บทคัดย่อ

รัฐบาลจีนดำเนินการจัดระเบียบพฤติกรรมของคนจีน เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศ จีนจึงได้สร้างหน่วยงานกิจการด้านการท่องเที่ยวของจีน ขึ้นภายใต้ความรับผิดชอบของสำนักงานบริหารการท่องเที่ยวแห่งชาติของจีน หรือ “จงกว้อลวี่อิวจวี” ซึ่งสำนักงานนี้ประกอบด้วยหน่วยงานย่อยที่รับผิดชอบนโยบายต่างๆ โดยตรง โดยได้มีการกำหนดนโยบายหลักเป็น 2 นโยบาย คือ นโยบายการเป็นเจ้าบ้านที่ดีของจีนในการต้อนรับนักท่องเที่ยว และนโยบายการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของจีน โดยเนื้อหาสาระของนโยบายดังกล่าวในภาพรวมแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ 1. การควบคุมการแสดงออกด้านพฤติกรรมบุคคล 2. การควบคุมด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม 3. การควบคุมด้านวัฒนธรรม และ 4. การควบคุมด้านสื่อประชาสัมพันธ์

การวิเคราะห์นโยบาย ผู้วิจัยใช้หลักแนวคิด ของมิเชล พูโกต์ ในการวิเคราะห์ เป็น 3 ประเด็น คือ 1. อำนาจและการปกครองสมัยใหม่ นโยบายการเป็นเจ้าบ้านที่ดี และนโยบายนักท่องเที่ยวจีนที่ดี จึงเสมือนการดึงเอาความเป็นตัวตน ของคนจีน อัตลักษณ์ที่คนทั่วโลกต่างกล่าวขาน มาใช้เป็นอำนาจ บ่มเพาะพฤติกรรม ปลุกฝังอารยธรรมที่ดีงาม ผ่านกระบวนการใช้อำนาจทางสังคม ซึ่งเป็นวิธีการใช้อำนาจอย่างแนบเนียนเปลี่ยนแปลงการกระทำของชาวจีน

2. เทคนิคในการควบคุมวินัย ที่ไม่ได้เป็นการบังคับโดยตรง แต่เป็นการกดบังคับที่มองไม่เห็น ทำให้คนจีนรู้สึกว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาในการใช้ชีวิตประจำวัน จนนโยบายสามารถเข้าควบคุมพฤติกรรมของคนจีน ให้คนจีนต้องยอมรับไปและกลายเป็นพฤติกรรมใหม่

3. วาทกรรม นั้นส่งผลต่ออัตลักษณ์ทางสังคม ความสัมพันธ์ทางสังคม ระบบความรู้ และความเชื่อในสังคม จากการศึกษา นโยบายการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนจีน ผู้วิจัยได้ค้นพบวาทกรรมมูลเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลงและวาทกรรมแห่งการเปลี่ยนแปลง

รัฐบาลจีนในฐานะผู้ปกครองประเทศมหาอำนาจอันดับสองของโลก จึงมีหน้าที่สำคัญในการบริหารคนในประเทศให้เป็นคนที่มีคุณภาพและมีวัฒนธรรมตามหลักสากล ซึ่งรัฐบาลจีนให้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญตาราง.....	จ
สารบัญภาพ.....	ซ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
ขอบเขตการวิจัย	2
วิธีดำเนินการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
แนวความคิดเรื่องอำนาจและการปกครองสมัยใหม่ของ มิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault).....	6
บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมของคนจีน.....	24
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	29
นโยบายการเป็นเจ้าบ้านที่ดีของจีนในการต้อนรับนักท่องเที่ยว.....	29
นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน	34
บทที่ 4 บทวิเคราะห์นโยบาย	39
อำนาจและการปกครองสมัยใหม่ ของมิเชล ฟูโกต์.....	42
เทคนิคในการควบคุมวินัย.....	43
การวิเคราะห์ผ่านวาทกรรม.....	45

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย	48
สรุปผลการวิจัย	48
บรรณานุกรม.....	53
ประวัติผู้วิจัย	54

เล็งเห็นความสำคัญดังกล่าว จึงได้กำหนดนโยบายเพื่อเป็นแนวทางในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่
คืออย่างทันที่ในระนะสั้นและสามารถปลูกฝังพฤติกรรมที่ดีงามเหล่านี้ต่อไปในระยะยาว จน
กลายเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของคนจีน เพื่อให้ชาว โลกต่างยอมรับในความเป็นประเทศ
มหาอำนาจที่ทรงอำนาจทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง และการปกครองที่สมบูรณ์

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่		
1	สรุปเนื้อหาสาระของนโยบายที่รัฐบาลจีนได้สร้างขึ้น	35
2	วิเคราะห์รูปแบบการควบคุมด้านต่าง ๆ ตามนโยบายเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ของคนจีน	40

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบัน โลกกำลังขับเคลื่อนไปพร้อมกับความเปลี่ยนแปลงอย่างสลับซับซ้อน ประเทศจีนเติบโตก้าวหน้าอย่างรวดเร็วกลายเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจอันดับ 2 ของโลกด้วยฐานะทางเศรษฐกิจของชนชั้นกลางของคนจีนดีขึ้นตลาดการท่องเที่ยวขาออก ชนชั้นกลางมีกำลังซื้อสูงกำลังเติบโตใหญ่อกงามขึ้นในสังคมจีนโดยเฉพาะในเมืองขนาดใหญ่ ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวขาออกของจีนขึ้นสูงถึง 20.22 ล้านคนในปี พ.ศ. 2546 มีประเทศและเขตแดนที่เปิดให้ชาวจีนเดินทางท่องเที่ยวได้เป็นหมู่คณะจำนวน 65 แห่ง เมื่อพิจารณาจากสภาพความเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาทางสังคมจีนที่เป็นอยู่ เชื่อว่าการท่องเที่ยวขาออกของจีนได้ระดับขึ้นไปได้ไม่มีที่สิ้นสุด (ผลงานวิจัยสภาพและปัญหาของการท่องเที่ยวระหว่างไทยและจีน: ศูนย์วิจัยศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) และจากข้อมูลการท่องเที่ยว ปี 2555 พบว่า ปริมาณนักท่องเที่ยวจีนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว มีนักท่องเที่ยวจีน มากกว่า 83 ล้านคน ซึ่งเพิ่มจาก ปี พ.ศ. 2546 จำนวน ถึง 60 กว่าล้านคน ภายในช่วงระยะเวลาไม่ถึง 10 ปี จึงนับได้ว่าจีนเป็นชาติที่มีนักท่องเที่ยวมากที่สุดในโลก โดย องค์การการท่องเที่ยวโลก (United Nations World Tourism Organization : UNWTO) เผยว่า มูลค่าการท่องเที่ยวต่างประเทศของจีนสูงเป็นสถิติในปีที่แล้ว อยู่ที่ 102,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าถึงร้อยละ 40

เนื่องจากสถานะทางการเงินที่ดีขึ้น ทำให้ชาวจีนเดินทางไปทำธุรกิจหรือท่องเที่ยวมากขึ้น และคาดว่าภายในปี พ.ศ. 2563 ตัวเลขดังกล่าวจะทะยานแตะ 100 ล้านคนต่อปี เมื่อชาวจีนมีเงินทองใช้จ่ายกันมากขึ้น เศรษฐกิจชนชั้นกลางขยายใหญ่ขึ้นและจีนก็เปิดกว้างให้ประชาชนได้ไปเปิดหูเปิดตาต่างแดน ทั้งชาวต่างชาติจำนวนมากก็ได้เข้ามาสัมผัสได้เห็น ได้มีประสบการณ์ในประเทศจีนมากขึ้น และ

เรื่องพฤติกรรมที่ไร้อารยะก็กลายเป็นเรื่องที่ชาวต่างบ่นกันจนกลายเป็นข่าวตามสื่อโลก
 ค่ายตะวันตก (ผู้จัดการออนไลน์, 2551)

จากสถานการณ์การเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวชาวจีน ทำให้ผู้นำจีนมีความระมัดระวังเรื่อง
 “ภาพลักษณ์” ของคนจีนในต่างประเทศมากขึ้นเพราะจีนกำลังมีบทบาทสำคัญในส่วนต่าง ๆ ของโลก
 และวิธีการเข้าไปลงทุนและท่องเที่ยวเกี่ยวกับค้าขายทั้งในระดับรัฐบาล และเอกชนก็มีประเด็นเรื่องของ
 “พฤติกรรมของจีน” อยู่ไม่น้อยและเมื่อประกอบกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวจีนบางกลุ่มที่ทำให้เกิด
 ความรู้สึกไม่ดีในสายตาคนท้องถิ่นด้วยแล้วก็ยิ่งทำให้ปัญหาการสร้างภาพประทับใจต่อจีนหนักหน่วง
 ยิ่งขึ้น นักท่องเที่ยวจีนอยู่ในระยะปรับตัวเพื่อไม่ให้พฤติกรรมทางสังคมบางอย่างที่ก่อความรำคาญ
 ให้กับคนท้องถิ่นกลายเป็นความรู้สึกต่อต้านคนจีน โดยที่ทางการจีนเองก็รับรู้ปัญหานี้และได้รณรงค์ให้
 คนจีนที่เดินทางออกนอกประเทศได้รับรู้ถึงความไม่ปกติของการปฏิสัมพันธ์กับคนท้องถิ่น (สุทธิชัย
 หยุ่น, 2558) นอกจากนี้เรื่องการปรับพฤติกรรมมารยาททางสังคมและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับของ
 นักท่องเที่ยวจีนในต่างประเทศแล้วจีนยังมีการเตรียมความพร้อมในการเป็นเจ้าบ้านที่ดีสร้าง
 ภาพลักษณ์ที่ดีให้กับผู้มาเยือนเมืองจีนอีกด้วย เมื่อปี พ.ศ.2550 ผู้อำนวยการคณะกรรมการจัดการงาน
 โอลิมปิกนายหลิว ก่อนเปิดงานโอลิมปิกจีนได้มีนโยบายการปรับพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์ และมารยาท
 ประชาชนให้เป็นไปตามมาตรฐานสากลด้วยจีนได้ฟังเสียงสะท้อนจากชาวโลกที่ทำให้เกิดภาพลักษณ์
 ทางลบระหว่างช่วงที่ประเทศทะยานขึ้นสู่อำนาจทางเศรษฐกิจ (ผู้จัดการออนไลน์, 2550)

ปัญหาพฤติกรรมที่นานาประเทศเจ้าบ้านซึ่งต้อนรับนักท่องเที่ยวจีน มองและเห็นว่าเป็น
 นิสัยเสียและน่ารังเกียจนั้นมีตั้งแต่ พฤติกรรมเสียหายที่เลื่องลือมากที่สุด 10 แบบด้วยกัน ได้แก่ ถ่มน้ำลาย
 ทิ้งขยะเกลื่อนกราด ยื้อแย่งที่นั่งบนรถประจำทาง แชนกิว ถอดรองเท้าในห้องอาคารสาธารณะ เปลือย
 ร่างท่อนบน ตักอาหารพุนลิ้นจันในร้านอาหารบุฟเฟ่ต์ คำทอโขมกโจงเจง ซึ่งเมื่อมองในภาพรวมแล้ว
 เหล่านี้คือปัญหาทางด้านมารยาทสังคม แม้จะไม่ใช่ปัญหาทางด้านจริยธรรม คุณธรรม และสามารถ
 เปลี่ยนแปลงแก้ไขได้แต่ก็ต้องใช้เวลาของการณรงค์อย่างต่อเนื่องนานทีเดียว ซึ่งความเคลื่อนไหวด้าน
 การท่องเที่ยวในประเทศจีน ถ้าสุครัฐบาลจีนได้เริ่มใช้กฎหมายว่าด้วยการควบคุมและจัดระเบียบธุรกิจ
 ท่องเที่ยวอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2556 ที่ คณะกรรมการปลูกฝังความศิวิไลซ์ของ
 สำนักงานศิวิไลซ์แห่งชาติ และการท่องเที่ยวแห่งชาติจีน ก็จับมือกันรณรงค์ปราบปรามพฤติกรรมไร้

วัฒนธรรม โดยได้จตุรกายการพฤติกรรมเสียหายที่เลื่องลือมากที่สุด 10 แบบสอดแทรกมารยาทการ
 ท่องเที่ยวไว้ในวรรคที่ 14 ด้วย อันมีใจความว่า "นักท่องเที่ยวควรเคารพสถานที่และให้เกียรติประเพณี,
 วัฒนธรรม, ศาสนา รวมถึงทรัพยากรของสถานที่ท่องเที่ยว ตามบรรทัดฐานการท่องเที่ยวอย่างมีอารยะ"
 โดยข้อบัญญัติดังกล่าวเป็นผลสืบเนื่องมาจาก นายหวังหยาง รองนายกรัฐมนตรีประเทศจีน ที่มุ่งมั่นใน
 การพัฒนาภาพลักษณ์ของนักท่องเที่ยวชาวจีน โดยให้รัฐจกปรับเปลี่ยนมารยาท จนกลายเป็นนักท่องเที่ยว
 คุณภาพ และเพื่อตอบสนองนโยบายดังกล่าว การท่องเที่ยวประเทศจีนได้จัดทำ "คู่มือการท่องเที่ยวอย่าง
 มีอารยะ"ฉบับสมบูรณ์ความหนา 64 หน้าให้แก่ประชาชนจีนโดยเฉพาะ(ไทยรัฐออนไลน์, 2556)

จากปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของชาวจีนทั้งในฐานะเจ้าบ้านและนักท่องเที่ยว ส่งผลกระทบต่อ
 ภาพรวมของคนจีนทั้งประเทศ ภาครัฐของจีนจึงมีการดำเนินการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการ
 เปลี่ยนแปลงของบทบาทภาครัฐในจีนที่มีอำนาจมากขึ้นจึงต้องการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีงามให้กับ
 ประเทศของตนเอง โดยรัฐบาลจีนมีนโยบายสนับสนุนและมีการเตรียมความพร้อม การมอบหมายงาน
 ให้นายงานองค์กรรับผิดชอบ ทั้งด้านงบประมาณ การศึกษา และการรณรงค์ให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีต่อ
 คนจีน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาประเด็นเรื่องนโยบายของรัฐและการดำเนินงานของหน่วยงานต่างๆที่
 ตอบสนองกับนโยบายของรัฐโดยใช้แนวความคิดเรื่องของอำนาจและการปกครองสมัยใหม่ของ
 Michel Foucault

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษานโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับมารยาทของเจ้าบ้านที่ดีในการต้อนรับนักท่องเที่ยว
2. เพื่อศึกษานโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน

ขอบเขตการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตเรื่องเวลาในการศึกษานโยบายและกระบวนการของรัฐบาลจีนในการ
 ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมด้านมารยาทของประชาชน ในช่วงปี พ.ศ. 2549-2557

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาลจีนในเรื่องการปรับปรุงพฤติกรรมมารยาทชาวจีนจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ ดังนี้

1.1 สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น ผลงานวิจัย เรื่องสภาพปัญหาของการท่องเที่ยวระหว่างไทย-จีน

1.2 สื่อมัลติมีเดีย ได้แก่ บทความวิชาการ ข่าวสารข้อมูล เช่น ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับ "การวิเคราะห์พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวจีนในต่างแดน"

ประโยชน์ของการศึกษา

1. สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดระเบียบพฤติกรรมด้านมารยาทของนักท่องเที่ยวชาวไทย

2. ได้เรียนรู้วิธีการและขั้นตอนที่รัฐบาลจีนใช้ในการจัดระเบียบพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวจีน

นิยามศัพท์

วาทกรรม ตามแนวคิดของ มิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault) ที่มองว่าวาทกรรมคือ การผลิตความหมายเกี่ยวกับความจริงในเรื่องต่าง ๆ ดู ไชยรัตน์ เจริญสิน โอปาร. วาทกรรมการพัฒนา : อำนาจความรู้ ความจริง เอกลักษณะ และความเป็นอื่น (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิภาษา, 2545), หน้า 19 - 41

การขัดเกลาทางสังคม (Socialization) หมายถึง กระบวนการอบรมสั่งสอนสมาชิกของสังคมให้รู้ระเบียบแผนของสังคม เพื่อเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติในสังคม โดยมีตัวแทนในการขัดเกลาทางสังคม ได้แก่ ครอบครัว กลุ่มเพื่อน โรงเรียน สื่อมวลชน (สุทัศน์ ภูมิรัตนจันทร์. วันที่ 19 พฤศจิกายน 2550 จากเว็ลด์ไวด์เว็บ :)

บทที่ 2

เอกสารและบทความที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “การจัดระเบียบพฤติกรรมมารยาทที่ดีของจีน” ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า เอกสาร ข้อมูล และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ดังนี้

1. แนวความคิดเรื่องอำนาจและการปกครองสมัยใหม่ของ มิเชล ฟุโกต์ (Michel Foucault)
2. บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมของคนจีน

แนวความคิดเรื่องอำนาจและการปกครองสมัยใหม่ของ มิเชล ฟุโกต์ (Michel Foucault)

ในสังคมสมัยใหม่ปัจจุบันเราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเรานั้นดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้โครงสร้างของอำนาจและการปกครองจะเห็นได้ว่าการใช้อำนาจเพื่อควบคุมนั้นได้แทรกซึมอยู่ในทุกหนทุกแห่งของสังคม โดยการควบคุมองค์กรต้องมีกฎระเบียบและมาตรฐานตั้งไว้เพื่อให้การบริหารจัดการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและส่งผลประโยชน์สูงสุดแก่องค์กร มีนักวิชาการหลายคนที่น่าสนใจเสนอแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าว โดยนักวิชาการที่ผู้วิจัยนั้นสนใจที่จะศึกษา เพราะมีผลงานที่โดดเด่นและมีบทบาทสำคัญในการนำเสนอเรื่องของอำนาจและการปกครองสมัยใหม่นั้นคือ Michel Foucault ซึ่งผู้วิจัยสามารถกล่าวได้ดังนี้

1. อำนาจและการปกครองสมัยใหม่ (Governmentality)

Michel Foucault ได้เสนอแนวคิดเรื่องอำนาจ ว่า อำนาจสร้างความจริง สร้างสรรพสัตว์ต่าง ๆ ในสังคม และสร้างพิธีกรรมให้กับสิ่งที่เรียกว่าความจริงด้วย เขามองว่าแต่ละสังคมมีความสัมพันธ์เชิงอำนาจชุดต่างๆประกอบอยู่หลายชั้นหลายซ้อน ซึ่งความสัมพันธ์เชิงอำนาจนี้มีลักษณะเป็นโครงข่าย และมีการจำหน่ายซ้ำ การจัดแถว จัดแนว การผสานให้เป็นหนึ่งเดียว การจัด

ขั้นตอนปฏิบัติการของอำนาจและสิ่งที่เราเห็นว่าเป็นการครอบงำเชิงอำนาจนั้นเป็นผลจากการปฏิบัติการของอำนาจที่เป็น โครงข่ายซึ่งดำรงอยู่เพราะกระบวนการข้างต้นยังดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง

ฟูโกต์ได้เสนอความคิดเรื่อง (normalizing judgement) (ในหนังสือ Discipline and Punish) การชี้ขาดความปกติ ซึ่งเสนอความคิดเกี่ยวกับอำนาจต่อร่างกาย (bio-power) ซึ่งหมายถึงการลงโทษระดับย่อย ที่รวมมิติต่างๆของชีวิตไม่ว่าจะเล็กน้อยเพียงใดเข้าไปในโครงข่ายของการลงโทษด้วย เช่น การไม่เคารพกติกาเรื่องเวลา การมีพฤติกรรมบางอย่างที่ยอมรับไม่ได้ การพุดจา ร่างกายรวมถึงทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งผลประการหนึ่งของการชี้ขาดความปกติหรือไม่ปกติ คือ การสร้างปทัสถานของการยอมรับความเหมือน (norm of conformity)

Caroline Rarnazanoglu นักสตรีนิยมได้นำความคิดปทัสถานของการยอมรับความเหมือนของฟูโกมาชี้ให้เห็นถึงการขยายตัวของควบคุมและการบังคับตนเอง เนื่องจากวาทกรรมจะเป็นสิ่งที่ชี้ว่าสิ่งใดปกติและสิ่งใดไม่ปกติซึ่งจำเป็นต้องถูกทำให้ปกติ (normalisation) หรือถูกควบคุมให้เข้าไปตามปทัสถานที่มีอยู่

ซึ่งถึงแม้ว่าฟูโกต์จะชี้ว่าอำนาจนั้นเป็นสิ่งที่ เป็น โครงข่ายและมีลักษณะพลวัต ไม่มีจุดศูนย์กลางของอำนาจแต่อย่างใด แต่ แย้งว่า แม้ว่าอำนาจจะไม่ได้เป็นของใครคนใดคนหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะมีอำนาจอย่างเท่าเทียมกัน เพราะปัจเจกหรือกลุ่มคนจะมีตำแหน่งแห่งที่ที่แตกต่างกันในโครงข่ายอำนาจอย่างเท่าเทียมกัน ดังนั้นคนที่มีความอำนาจน้อยกว่า (และรวมถึงคนที่มีความอำนาจมากกว่าด้วยก็ตาม) ต่างก็จะต้องระวังตัวเองและพยายามทำตัวให้ถูกต้องตาม ปทัสถานของสังคม (ซึ่งถูกครอบงำจากกลุ่มคนที่มีความอำนาจมากกว่า)

ฟูโกต์ได้เสนอข้อคิดเกี่ยวกับอำนาจไว้ว่า อำนาจยังปรากฏอยู่ทุกหนแห่ง ทั้งในรูปแบบครอบงำและปลดปล่อยซึ่งผลสืบเนื่องของการใช้อำนาจนั้น ได้ก่อให้เกิดการต่อต้านขึ้นมา ทว่าการต่อต้านนั้นไม่ใช่สิ่งตรงกันข้ามของอำนาจ แต่เป็นผลที่ตามมา(Corollary) จากการใช้อำนาจ ดังนั้นการต่อต้านจึงเป็นการตอบโต้ ที่เกิดขึ้นพร้อมกับอำนาจ เพราะถ้าไม่มีการต่อต้านก็ปราศจากอำนาจ ฟูโกต์มองเห็นถึงวิวัฒนาการนี้โดยทำการวิเคราะห์ย้อนในช่วงศตวรรษที่ 17-18 ที่มีการกำหนดบทลงโทษผู้ละเมิดกฎบัญญัติของกฎหมายด้วยการมองร่างกายมนุษย์เป็นเพียงวัตถุที่เป็นเป้าหมายของอำนาจที่สามารถทำลายได้ การลงโทษร่างกายด้วยวิธีต่างๆจึงถูกนำมาใช้เพื่อให้ประชาชนได้เห็นถึงอำนาจของการควบคุมและสังคมได้รับการทดแทนหรือชดเชยแล้ว

นอกจากนั้นฟูโกต์ยังกล่าวด้วยว่า อำนาจไม่สามารถอยู่ได้ด้วยตัวของมันเอง แต่คงอยู่ได้เมื่อมีการปฏิบัติการของอำนาจที่มีใช้เป็นเพียงแต่ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลหรือกลุ่มเท่านั้น แต่เป็นวิธีการใช้อำนาจอย่างแนบเนียนเปลี่ยนแปลงการกระทำของผู้อื่น เพื่อให้เกิดการกระทำบางอย่างในอนาคตตามเจตจำนงของผู้ใช้อำนาจจึงมีการกำหนดคบทลงโทษแบบใหม่ที่มีการคาดเดาได้อย่างแน่นอนสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อฟัง ด้วยการลงโทษที่เกิดขึ้นกับร่างกายอย่างชัดเจนมักจะได้รับการต่อต้านเสมอ ดังนั้นการใช้ความรู้และอำนาจเข้ามาจัดกระทำกับร่างกายมนุษย์ ด้วยวิธีการที่ทำให้เป็นที่ยอมรับในสังคมนั้น จึงได้รับการตอบสนองและส่งเสริมให้ดำรงอยู่ต่อไป วิธีการของความรุนแรงที่แยบยลและยากต่อการต่อต้าน แต่ง่ายต่อการควบคุม คือกระบวนการที่ยัดเยียดให้มนุษย์มีลักษณะตามต้องการ

กระบวนการยัดเยียดลักษณะตามเจตจำนงของผู้ใช้อำนาจ ทำได้โดยการสร้างกฎเกณฑ์หลายรูปแบบแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม ที่สุดแล้วก็จะกลายเป็นพื้นฐานของคนในสังคมต่อไป ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเรียนเก่ง เพื่อให้มีอาชีพที่มั่นคงในอนาคต สร้างฐานะ ความเป็นอยู่เหนือผู้อื่น เป็นเจ้าคนนายคน เป็นต้น ไม่ว่าจะเป็นการบริหารจัดการ เพื่ออุตสาหกรรม ธุรกิจการค้า โรงพยาบาล หรือคุกก็จะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือเป็นผู้กำหนด/ให้คุณค่า/นิยาม/จัดลำดับชั้นของทุกสิ่งไม่เว้นแม้แต่มนุษย์ที่แม้จะอยู่ในช่วงเวลาหรือสถานที่ที่แตกต่างกัน โดยอ้างอิงว่าจะช่วยกระตุ้นให้เกิดการทำงาน หรือการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย ดังนั้นผู้ใดที่ฝ่าฝืนหรือเลือกการกระทำในอีกลักษณะหนึ่ง จะได้รับการลงโทษ คือการไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม แนวคิด Governmentality หรือการปกครองชีวญาณ ซึ่งมีนัยว่า รัฐสมัยใหม่อาจไม่ได้สนใจ อำนาจอธิปัตย์ และสถาบันของอำนาจ อีกแล้วเพราะรัฐสมัยใหม่อาจจะดำรงอยู่คู่กับแนวความคิดการปกครองแบบชีวญาณมากกว่า

“การปกครองแบบชีวญาณ” นี้จึงมีนัย ที่แตกต่างไปจากการปกครองด้วยการใช้อำนาจรัฐโดยตรงเพราะรัฐเป็นสถาบันที่มีอำนาจอยู่นอกตัวคน ขณะที่การปกครองแบบชีวญาณเป็นการปกครองที่มีพลังอำนาจบังคับอยู่ภายใต้ตัวตนเอง หรือการปกครองที่ทำงานได้ด้วยตัวเอง โดยไม่ผูกติดกับสถาบันเพราะเกิดจากการที่คนเราไปยอมรับความคิดอย่างหนึ่งว่าเป็นจริง ไม่ใช่ยอมรับในความชอบธรรมของอำนาจ แต่ไปยอมรับความจริงของความคิดบางอย่าง จนทำให้คนเราเอาความจริงที่เรายอมรับนั้นมาใช้ปกครองหรือควบคุมตัวของเราเอง การปกครองแบบชีวญาณจึงไม่มีสถาบันที่มีอำนาจมาปกครอง ในฐานะที่เป็นอำนาจอธิปัตย์ แต่ว่าคนเราเอาความจริงอย่างหนึ่งมา

ควบคุมตัวเองที่มีลักษณะคล้ายกับการปกครองตัวเองด้วยจิตสำนึก จึงน่าจะเรียกว่าเป็น “การปกครองแบบชีวญาณได้”

การปกครองชีวญาณ จึงเป็นแนวคิดที่ฟูโกต์ สร้างขึ้นมาเพื่อถกเถียงว่าอำนาจไม่ได้อยู่ที่สถาบันการปกครองหรือรัฐบาล แต่เป็นสภาวะจิตใจหรือ ชีวญาณ ที่อยู่ในตัวของเราเองซึ่งผสมผสานขึ้นมาจากสถาบัน วิธีดำเนินการ การวิเคราะห์ การทบทวน การคิดคำนวณ และกลยุทธ์ที่ปล่อยให้รูปแบบของอำนาจที่ซับซ้อนปฏิบัติการได้ โดยเกี่ยวข้องกับกฏนิยามความหมาย หรือการสร้างวาทกรรมขึ้นมา เช่น การสร้างความหมายและความจริงของพฤติกรรมขึ้นมาใหม่ก็คือความจริง ความหมายนั้นก็เกิดอำนาจขึ้นมาในตัวเอง จนเข้ามาควบคุมร่างกายเราเองให้ต้อง มีระเบียบ วินัย มารยาทที่ดี การปฏิบัติเช่นนี้เป็นส่วนช่วยให้รัฐสมัยใหม่ทำงานได้โดยไม่ต้องแสดงอำนาจ อธิปไตย เพราะฉะนั้นรัฐสมัยใหม่จึงพยายามทำให้เราเข้าใจนิยามความหมายใหม่มากขึ้น เรากับทำความเข้าใจ อັตบุคคล ในเรื่องนี้ให้มากขึ้น

การปกครองชีวญาณ ถือเป็นพลัง ที่เกิดจากอำนาจในการยอมรับระบอบความจริงบางอย่างเกี่ยวกับอັตบุคคลของเราแล้วเราก็เอาอำนาจที่เกิดจากการยอมรับความจริงนั้นสำนึกและจิตใจตนเองมาควบคุมตัวเราเองซึ่งเหมือนกับมีตำรวจมาควบคุมตัวเราในฐานะอັตบุคคล โดยปกติตำรวจในรัฐเป็นเจ้าหน้าที่รัฐ แต่ตำรวจในความหมายของฟูโกต์ก็คือตำรวจในจิตใจของเราเอง เพราะเป็นคนที่กำกับและควบคุมพฤติกรรมของเราเอง

จากความเข้าใจอำนาจชีวญาณ ทำให้ฟูโกต์มองว่าอำนาจชีวญาณต่างๆไปว่าเป็นอำนาจที่มีอยู่ในจิตสำนึกของตนเอง และใช้อำนาจควบคุมตนเองด้วย รัฐสมัยใหม่ไม่ได้ปกครองด้วยอำนาจชอบธรรม แต่ปกครองด้วยการทำให้คนมีจิตสำนึกในความเป็นปัจเจกบุคคลมากขึ้น

2. เทคนิคในการควบคุมวินัย

ในประเด็นนี้ ฟูโกต์พยายามที่จะขยายความคิดเรื่องอำนาจชีวะ(Bio-power) ซึ่งก็คืออำนาจที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่ในตัวเราเอง ถ้าเราปกครองตัวเราเองก็เป็นเหมือนร่างกายอยู่ใต้บงการของตัวเรา โดยต้องบังคับตัวเอง เทคนิควิธีในการควบคุมวินัยในที่นี้จึงหมายถึงเทคนิควิธีการปกครองตนเอง เช่นความคิดที่จะไม่ไปเที่ยวแต่ไปทำงานล่วงเวลาแทนเพราะเราคิดว่าถ้าเรามีรายได้ดีเราก็จะสามารถบริโภคได้มากขึ้น แต่ความเป็นเจกชนของเราแล้วยังอยู่ภายใต้วาทกรรมการครอบงำ ที่ตัวเรายึดถือว่าเป็นความจริงอยู่ในสำนึกของตัวเอง

การควบคุมจึงไม่ได้เป็นการบังคับโดยตรง แต่เป็นการกดบังคับที่มองไม่เห็น ซึ่งฟูโกต์ใช้คำว่าที่ ทำให้รู้สึกว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาในชีวิตประจำวัน จนสามารถเข้าควบคุมวัตรปฏิบัติของ

ร่างกายมนุษย์ ให้เราต้องยอมรับไปตามสภาพภายใต้การทำงานของกลยุทธในกระบวนการสร้างบรรทัดฐานนี้เอง ฟุโกต์พยายามชี้ให้เราค้นหาความจริงที่ซ่อนอยู่ในอัตลักษณ์ของเราอยู่ตลอดเวลา โดยเราจะต้องถามตัวเองว่า เราเป็นใครอยู่ตลอดเวลา ถ้าเราหลงลืมไป เราก็อาจจะคิดว่าเรื่องราวต่างๆ นั้นเป็นเรื่องปกติ

ข้อสังเกตของฟุโกต์ข้างต้น ปรากฏชัดเจนในการพูดถึงเรื่อง Biopower (อำนาจชีวญาณ) ในหนังสือเรื่อง The Will To Knowledge ซึ่งเป็นฉบับที่หนึ่งของ The History of Sexuality พิมพ์ในปี 1976 อำนาจชีวญาณในความหมายของฟุโกต์เป็นเรื่องการปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน ซึ่งการควบคุมและสั่งการไม่ได้เกิดจากกฎหมาย แต่เกิดจากการยอมรับวาทกรรมที่รัฐสร้างเอาไว้ เช่น สถาบันทางสุขภาพได้สร้างวาทกรรมเกี่ยวกับการมีสุขภาพกายและจิตที่ดี ที่ทำให้ประชาชนต้องกระตือรือร้นที่จะไปโรงพยาบาลและเชื่อฟังหมอ สถาบันการศึกษาได้สร้างวาทกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมชาติ/เอกลักษณ์ชาติ ที่ทำให้ประชาชนเชื่อในรากเหง้าและเชื้อชาติแบบบริสุทธิ์ผุดผ่อง เป็นต้น อำนาจดังกล่าวนี้บ่มเพาะและเจริญเติบโตบนร่างกายของประชาชน ราวกับว่ามันแทรกซึมเข้าไปสายเลือดและลมหายใจของผู้คน โดยที่คนๆ นั้นเชื่อว่ามันมีอยู่โดยธรรมชาติ พลังของอำนาจชีวญาณได้ทะลุเข้าไปในตัวคนของพลเมืองผ่านกลไกและเครื่องมือต่างๆ ที่รัฐสร้างขึ้น ส่งผลให้อำนาจชีวญาณกลายเป็นเครื่องมือควบคุมประชาชนได้แนบเนียนและราบรื่นที่สุด หากพิจารณาในเรื่องการควบคุมเรื่องเพศภาวะและเพศวิถีที่รัฐชาติสมัยใหม่นำมาใช้กับประชาชน ก็จะพบว่าอำนาจชีวญาณนี้แฝงอยู่ในสถาบันต่างๆ ทางสังคม โดยมีความรู้แบบวิทยาศาสตร์และการแพทย์คอยส่งต่ออำนาจชีวญาณนี้ไปสู่ประชาชน โดยผ่านวาทกรรมเพศเชิงชีววิทยาและประจักษ์นิยม

บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารประกอบการสอนรายวิชาหน้าที่พลเมือง การจัดระเบียบสังคม

การจัดระเบียบสังคม หมายถึง การจัดหน่วยงานหรือกลุ่มของสังคมเป็นส่วนย่อยอย่างมีระบบโดยคำนึงถึงเรื่องเพศ อายุ เครื่องญาติ อาชีพ ทรัพย์สิน เอกสิทธิ์ อำนาจ สถานภาพ แต่ละส่วนย่อยย่อมมีหน้าที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน โดยแบบอย่าง กฎหมาย ระเบียบ รวมทั้งประเพณี เป็นแนวดำเนินหรือปฏิบัติ สังคมต่างๆ เมื่อมองในแง่สังคมวิทยาสามารถตีความได้ว่า สังคม คือระบบองค์การที่ซับซ้อนนั่นเอง

Marvin E. Olsen กล่าวว่า การจัดระเบียบสังคมเป็นกระบวนการที่นำไปสู่ความเป็นระเบียบในการดำรงชีวิตของมนุษย์ในสังคม

สรุปได้ว่า การจัดระเบียบสังคมเป็นกระบวนการที่สมาชิกได้พัฒนาการกระทำระหว่างกันทางสังคมอย่างมีระเบียบ โดยสมาชิกส่วนรวมของสังคมได้ยอมรับเป็นแนวความประพฤติร่วมกัน และปฏิบัติสืบทอดจนเป็นบรรทัดฐานในการดำเนินชีวิตร่วมกันของสมาชิกในสังคม

สาเหตุที่จะต้องมีการจัดระเบียบทางสังคม

1. เพื่อให้การติดต่อสัมพันธ์กันทางสังคมเป็นไปอย่างเรียบร้อย
2. ขจัดข้อขัดแย้งและป้องกันความขัดแย้งในสังคม
3. ช่วยให้สังคมดำรงอยู่ได้อย่างสงบสุขเป็นปึกแผ่น

การจัดระเบียบสังคมครอบคลุมถึง 2 ประการคือ

1. กลุ่มคนที่เป็นระเบียบ หมายถึง กลุ่มคนที่มีความสัมพันธ์ทางสังคมต่อกัน มีรูปแบบในการปฏิบัติ มีเป้าหมายหรือหน้าที่ที่กำหนด และมีการควบคุมทางสังคม
2. กระบวนการจัดระเบียบทางสังคม ประกอบด้วย บรรทัดฐานทางสังคม สถานภาพ บทบาท และการควบคุมทางสังคม

องค์ประกอบของการจัดระเบียบสังคม

1. บรรทัดฐานทางสังคมหรือปทัสถาน (Norms) หมายถึง มาตรฐานที่คนส่วนใหญ่ในกลุ่มยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติ ได้แก่ กฎ ระเบียบ แบบแผนความประพฤติต่าง ๆ ประเภทของบรรทัดฐานทางสังคม แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

- 1.1. วิถีประชา หรือ วิถีชาวบ้าน (Folkways)
- 1.2. กฎศีลธรรม หรือ จารีต (Morals)
- 1.3. กฎหมาย (Laws)

1. วิถีประชา หรือ วิถีชาวบ้าน (Folkways)

แนวทางการปฏิบัติของบุคคลในสังคม ซึ่งปฏิบัติตามความเคยชิน และเป็นที่ยอมรับในสังคม เช่น การลุกให้คนชราที่นั่งในรถประจำทาง วิถีประชา ยังหมายถึง มารยาททางสังคม งานพิธีต่าง ๆ ตามสมัยนิยม เช่น การแต่งกาย การรับประทานอาหาร การอาบน้ำวันละ 2 ครั้ง เป็นต้น ผู้ที่ละเลยไม่ปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าวจะได้รับการติเตียน เหยียดเย้ยถากถาง หรือการนินทาจากผู้อื่นทำให้สมาชิกต้องปฏิบัติตาม

2. กฎศีลธรรม หรือ จารีต (Morals)

ระเบียบแบบแผนที่สมาชิกในสังคมปฏิบัติโดยเคร่งครัดมีความสำคัญมากกว่าวิถีประชา หากผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกสังคมประณามอย่างรุนแรง กฎศีลธรรมมักเป็นข้อห้าม เป็นกฎข้อบังคับ และมีเรื่องของศีลธรรมความรับผิดชอบชั่วดีเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยมาก

3. กฎหมาย (Laws)

กฎเกณฑ์หรือข้อบังคับที่รัฐบัญญัติขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษร โดยองค์การทางการเมืองการปกครอง และได้รับการรับรองจากองค์การของรัฐ เพื่อควบคุมบุคคลในสังคมหากผู้ใดฝ่าฝืนย่อมได้รับการลงโทษตามกฎหมายได้แก่ ระเบียบ ข้อบังคับ พระราชกำหนด พระราชกฤษฎีกา และพระราชบัญญัติ เป็นต้น กฎหมายที่ตีต้องทันต่อเหตุการณ์ หรือเป็นกฎหมายที่คาดการณ์ข้างหน้าได้ ความสำคัญของบรรทัดฐานต่อการจัดระเบียบทางสังคม คือ

1. เป็นแนวทางพฤติกรรมของมนุษย์ที่ทุกคนมีความเข้าใจร่วมกัน ทำให้มีการประพฤติปฏิบัติในแนวเดียวกัน
2. มีไว้ควบคุมสมาชิกในสังคมให้อยู่ในกรอบของสังคม ไม่เป็นอันตรายต่อสังคม เพราะมนุษย์นั้น สามารถทำทั้งสิ่งที่ดีงามและชั่วร้าย

การควบคุมทางสังคม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานให้ความหมาย การควบคุมทางสังคม ว่าหมายถึง กระบวนการต่างๆ ทางสังคมที่มุ่งหมายให้สมาชิกของสังคมยอมรับ และปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม ความเป็นระเบียบของสังคมนอกจากเกิดขึ้นจากบรรทัดฐานทางสังคม สถานภาพทางสังคมและบทบาททางสังคม ยังเกิดขึ้น โดยการที่สังคมใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกในสังคมให้ประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่สมาชิกยอมรับร่วมกัน

1. การควบคุมทางสังคมโดยการจูงใจให้สมาชิกปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม ได้แก่ การยกย่องชมเชย ให้รางวัลแก่ผู้ที่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคมตามสถานภาพและบทบาททางสังคมที่ตนดำรงอยู่ เช่น เด็ก ๆ ที่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของบิดามารดา จะได้รับคำชมเชยว่าเป็นเด็กดี นักเรียนที่ประพฤติตามระเบียบวินัยของโรงเรียน จะได้รับคำชมเชยหรือไปประกาศเกียรติคุณทำให้สมาชิกเกิดกำลังใจที่จะปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม

2. การควบคุมทางสังคมโดยการลงโทษสมาชิกที่ละเมิดฝ่าฝืนบรรทัดฐานทางสังคม ได้แก่

2.1 ผู้ที่ละเมิดฝ่าฝืนวิถีชาวบ้าน จะได้รับปฏิกิริยาต่าง ๆ จากสมาชิกผู้อื่น ได้แก่ การติฉินนินทา การเยาะเย้ย เช่น ผู้ที่แต่งกายผิดบรรทัดฐานทางสังคม จะได้รับการว่ากล่าวจากผู้อื่นว่าเป็นผู้แต่งกายไม่สุภาพ ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามมารยาทของสังคมจะได้รับการติฉินนินทาจากผู้อื่นว่าเป็นผู้ไม่มีมารยาท เป็นต้น

2.2 ผู้ที่ละเมิดฝ่าฝืนจารีต จะได้รับการต่อต้านจากสมาชิกผู้อื่นรุนแรงกว่าผู้ที่ละเมิดวิถีชาวบ้าน เช่น โดยการประชาทัณฑ์หรือกักขังไล่ออกไปจากท้องถิ่น บางครั้งอาจถือว่าเป็นความรุนแรงมากกว่าการลงโทษด้วยกฎหมาย เนื่องจากจารีตผลต่อจิตใจของสมาชิกเป็นอย่างมาก เพราะได้รับการอบรมสั่งสอนมาเป็นเวลาช้านาน

2.3 ผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมาย จะได้รับการลงโทษตามที่กฎหมายกำหนด โดยหน่วยงานของรัฐ และเจ้าหน้าที่เป็นผู้ควบคุมบทลงโทษอย่างชัดเจน

กระบวนการขัดเกลาทางสังคม (Socialization)

กระบวนการปลูกฝังบรรทัดฐานของกลุ่ม ให้เกิดขึ้นในตัวบุคคล ซึ่งเป็นสมาชิกของสังคม เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ด้วยดี ฉะนั้นการขัดเกลาทางสังคมจึงเป็นวิธีการถ่ายทอดวัฒนธรรมขั้นตอนในการขัดเกลาทางสังคมหรือการอบรมสั่งสอน

1. ขั้นปฐมภูมิ เป็นการอบรมขัดเกลาที่ได้รับในวัยเด็กนับตั้งแต่คลอดออกมา โดยได้จากครอบครัว โรงเรียน เพื่อน ทำให้เกิดบุคลิกภาพเป็นของตนเองโดยเฉพาะ

2. ขั้นทุติยภูมิ เป็นการอบรมขัดเกลาที่ได้รับในช่วงประกอบอาชีพ เพื่อเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของตน เช่น เป็นครู เป็นแพทย์ เป็นนักธุรกิจ

รูปแบบการอบรม

1. โดยตรง (Direct Socialization) พบเห็นในหมู่ครอบครัว โรงเรียน และวัด เป็นการเรียนรู้ อย่างแจ่มแจ้ง

2. โดยอ้อม (Indirect Socialization) เป็นการลอกเลียนแบบมาปฏิบัติ เช่น พ่อแม่ชอบใช้คำหยาบ ลูกก็จะพูดคำหยาบด้วย

พื้นฐานของกระบวนการขัดเกลาทางสังคม

1. มนุษย์ต้องพึ่งพาผู้อื่นในวัยเด็ก ทำให้เกิดความผูกพันรักใคร่พอใจจะขัดเกลาให้
2. มนุษย์มีการติดต่อระหว่างกันทางสังคม จำต้องได้รับการขัดเกลาและอบรมสั่งสอนมาก่อน
3. มนุษย์มีความสามารถในการเรียนรู้ จึงทำให้การขัดเกลาได้ผลตามที่สังคมคาดหวัง
4. การที่มนุษย์สามารถสร้างภาษาขึ้นใช้ ทำให้มนุษย์สามารถใช้เป็นสื่อในการขัดเกลาอบรมสั่งสอนเข้าใจตรงกัน

ความมุ่งหมายของกระบวนการขัดเกลาทางสังคม

1. เป็นการปลูกฝังระเบียบวินัยแก่สมาชิกในสังคม
2. เป็นการปลูกฝังความมุ่งหวังที่สังคมยกย่อง
3. สอนสมาชิกในสังคมให้รู้จักบทบาทและหน้าที่ของตนตามกาลเทศะและความเหมาะสม
4. สอนให้สมาชิกในสังคมเกิดความชำนาญหรือทักษะที่จะร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นในสังคม
เครื่องมือที่ใช้ในการอบรมสั่งสอนหรือขัดเกลาทางสังคม ได้แก่
 - 4.1. บรรทัดฐาน (Norms)
 - 4.2. ค่านิยม (Values)
 - 4.3. ความเชื่อ (Beliefs)

นโยบายสังคม แนวความคิดและกรณีศึกษาเฉพาะกรณี : ขัตติยา กรรมสุด

ขัตติยา กรรมสุด ได้ให้ความหมายของ รัฐ ประชาชน ความสัมพันธ์ของรัฐกับประชาชน และ นโยบายไว้ดังนี้

รัฐ ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้จัดสรรทรัพยากรและการบริการให้แก่ประชาชนหากผู้มีอำนาจในการกำหนดวิถีทางพัฒนาประเทศของตนเลื่อมใสในทฤษฎีพัฒนาสังคมในแนวใดแล้วก็ย่อมจะกำหนดนโยบายให้สอดคล้องกับความเชื่อของตนเองได้ โดยสรุปทฤษฎีการพัฒนาแยกไว้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือกลุ่มทฤษฎีความจำเป็น ซึ่งแยกสังคมออกเป็น 2 ประเภทคือ สังคมที่พัฒนาแล้ว กับ สังคมที่กำลังพัฒนา แล้วถือว่าจำเป็นที่จะยึดเอาตัวแบบของสังคมที่ตนคิดว่าพัฒนาแล้วเป็นเป้าหมาย เพื่อดำเนินการตามลำดับขั้นตอนให้บรรลุถึงเป้าหมายนั้นตามกระบวนการของตัวแบบที่คิดว่าดีที่สุด ซึ่งมีเพียงกระบวนการเดียว กลุ่มที่สอง ได้แก่กลุ่มทฤษฎีความเป็นไปได้ ซึ่งเชื่อว่าทุกสังคมมีโอกาสที่จะพัฒนาได้แต่จะพัฒนาได้เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับจังหวะและความเป็นไปตามสภาพสังคมและวัฒนธรรมตลอดจนความเข้าใจปัญหาและสภาพการณ์ของตนอย่างถูกต้องอันนำไปสู่การเลือกสรรวิธีดำเนินการแก้ไขที่เหมาะสมความเชื่อของคนกลุ่มนี้มีรากฐานมาจากแนวความคิดเรื่อง “ความเป็นไปได้ตามวัตถุประสงค์” ของ Max Weber และกฎว่าด้วยศักยภาพของวิวัฒนาการ” ของ Elman Service

ประชาชน ซึ่งทำหน้าที่ในฐานะผู้กำหนดความต้องการสวัสดิการต่างๆ ความต้องการนี้ส่วนหนึ่งเกิดจากความสามารถที่จะพัฒนาตนเองของประชาชนและระดับมาตรฐานการครองชีพของสังคมหากประชาชนมีความสามารถในการพัฒนาตนเองต่ำ ความต้องการด้านสวัสดิการทางสังคมก็สูง ส่วนมาตรฐานการครองชีพของประชาชนก็เป็นตัวกำหนดระดับความต้องการสวัสดิการสังคมด้วย ดังนั้นประเทศยากจนระดับความต้องการด้านสวัสดิการจึงมักต่ำกว่าประเทศที่ร่ำรวย

ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับประชาชน ความสัมพันธ์นี้เป็นตัวกำหนดลักษณะและรูปแบบ ตลอดจนเป้าหมายของการจัดการสรรพพยากรและการบริหารของรัฐ ทั้งนี้เพราะความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับประชาชนเป็นผลมาจากระบบการปกครองหรือระบบเศรษฐกิจของสังคม ในสังคมที่มีการปกครองระบบกษัตริย์แบบโบราณก็อาจมีนโยบายสังคมแบบหนึ่ง เช่นเพียงแต่ให้ความคุ้มครองความปลอดภัยจากการรุกรานของคนชาติอื่น หรือการเบียดเบียนของคนสังคมเดียวกัน ในระบบการปกครองประชาธิปไตยเป็นหน้าที่ของรัฐที่กระจายรายได้และโอกาสภายใต้ความมีเสรีภาพของประชาชน แล้วพยายามจัดสรรพพยากรและบริการในส่วนที่ขาดของกลุ่มหนึ่ง อันเนื่องมาจากระบบและความสามารถของเขาเอง เพื่อให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ได้มาตรฐานสำหรับสังคมนั้นๆ ในระบบสังคมนิยมและคอมมิวนิสต์ อาจจะเน้นความเท่าเทียมกันในชนชั้น โดยรัฐสวัสดิการเป็นส่วนใหญ่ เพื่อบรรลุเป้าหมายความกินดีอยู่ดีของประชาชนและความเจริญก้าวหน้าแห่งรัฐ

นโยบาย ในขณะที่สังคมอยู่ในลักษณะที่รัฐเป็นผู้มีฐานะควบคุมดูแล(police state) นโยบายสังคมอาจจะมองได้ในแง่ระบบแต่เมื่อสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป หลายประเทศมีลักษณะเป็นสังคมอุตสาหกรรมมีปัญหาที่ต่างไปจากเดิม เกิดขึ้นในสังคมหลายประการ เช่น ความยากจน ความเจ็บไข้ สภาพแวดล้อมเสื่อม ความเหลื่อมล้ำในโอกาสและรายได้ หน้าที่ของรัฐจึงต้องเปลี่ยนแปลงไป เป็นต้นว่า มีลักษณะเป็นรัฐสวัสดิการ(welfare state) มากขึ้นการมองนโยบายสังคมจึงมองในทัศนขอบข่ายของหน้าที่และเป้าหมายที่รัฐหรือสถาบันทางสังคมจะต้องกระทำตามความเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เกิดขึ้นนั้น

Timuss และ Macbeath ให้คำอธิบายอย่างกว้างๆว่า นโยบายสังคมมีลักษณะเป็นหลักการ แต่มีจุดเน้นคนละอย่าง Timuss เน้นว่าหลักการนั้นกำหนดทั้งวิธีการและเป้าหมายของการกระทำที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมโดยส่วนรวม ส่วน Macbeath เน้นว่าเกี่ยวข้องกับการกำหนดของข่ายความสัมพันธ์ระหว่างคนซึ่งอยู่ร่วมกันในสังคม หรือหลักการที่ควรจะเป็นสิ่งบังคับควบคุมการกระทำของบุคคลและกลุ่มที่จะมีผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่และผลประโยชน์ของคนอื่นๆ ในสังคม

Ginsberg มีความเห็นว่า “นโยบายสังคมนั้นเป็นแนวคิดที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้สึกที่เกี่ยวกับความเจริญทางศีลธรรม และความเจริญทางศีลธรรมนั้น วัดได้จากพลังเพิ่มความเห็นแก่ประโยชน์ของผู้อื่นในสังคมที่เหนือความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว (The growing power of altruism over egoism)”

Lafitte มองนโยบายสังคมในแง่เกี่ยวกับ “การชำระรักษาซึ่งสภาพแวดล้อมร่วมกันของสังคมสภาพแวดล้อมดังกล่าวคือการจัดหาและป้องกันรักษา ลักษณะที่น่าพึงพอใจทางสังคม เช่น การบูรณะความเสื่อมโทรมในเมือง การมีส่วนร่วมสาธารณะ การกำหนดมาตรการป้องกันมลภาวะ เป็นต้น ลักษณะที่น่าพึงพอใจทางสังคมดังกล่าวนี้ไม่มีผู้ใดอาจหาซื้อได้ด้วยตัวเอง จะต้องเกิดจากการกระทำร่วมกัน”

การที่รัฐจะกำหนดนโยบายใดขึ้นมาใช้ควรที่จะมุ่งรักษาผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นสำคัญกำหนดระเบียบของสังคมให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย แก้ไขปัญหาสังคมที่อยู่ซึ่งลำพัง แล้วเอกชนจะสามารถแก้ปัญหาเหล่านั้นให้ลุล่วงไปได้โดยลำพัง หรือเพื่อสร้างความเจริญให้แก่สังคมอื่นๆ ขึ้นไปขั้นตอนของการกำหนดนโยบายในขั้นนี้จึงต้องการให้ได้มาซึ่งสิ่งสำคัญ3ส่วนกล่าวคือ **การศึกษาสถานการณ์และปัญหา** เป็นการศึกษาว่าสถานการณ์แวดล้อม ทั่วๆ ไปและเฉพาะเรื่องที่ต้องการจะพัฒนานั้นเป็นอย่างไร ปัญหาอะไรเป็นหลักพื้นฐาน ปัญหาเหล่านั้นสร้างความเดือดร้อนให้แก่ใครหรือก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่ใคร และสังคมส่วนรวมมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเสียหายกับปัญหานั้นอย่างไร ทั้งนี้พิจารณาจากแง่มุมต่างๆ กันเช่น ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านการเมือง และด้านความมั่นคงของชาติ ในการนี้จำเป็นที่ผู้กำหนดนโยบายจะได้มีหนทางเข้าถึงปัญหาเหล่านี้อย่างถูกต้อง ไม่คลาดเคลื่อนและตรงประเด็น โดยที่ในการเตรียมวางแผนพัฒนาแต่ละครั้ง มักจะมีกำลังคนจำกัด จึงทำให้การดำเนินงานในขั้นตอนนี้เกิดปัญหาในตัวเองผู้กำหนดนโยบายจึงควรจะได้วางแผนในเรื่องวิธีการศึกษาสถานการณ์และการประเมินปัญหาที่รัดกุมไว้ล่วงหน้า

การประเมินความต้องการ นอกจากการพิจารณาในด้านปัญหาแล้ว ก่อนที่ผู้รับผิดชอบจะสามารถกำหนดนโยบายและแนวทางที่ถูกต้อง จำเป็นที่ผู้กำหนดนโยบายจะได้หยั่งทราบความต้องการของฝ่ายต่างๆ ในสังคมซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ทั้งนี้เพื่อจะได้จัดการบริการนั้นๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนจริงๆ มิฉะนั้นแล้วการพัฒนาอาจไม่ได้ผลหรืออาจได้รับการคัดค้านจากสาธารณชนได้ วิธีการในการหาความต้องการภายในระยะเวลาอันจำกัด จึงเป็นสิ่งที่ผู้กำหนดนโยบายจะต้องจัดทำขึ้นซึ่งก็ต้องอาศัยความรู้และประสบการณ์ในเรื่องการวางแผนพัฒนาและการบริหารประกอบกัน

การประมวลหาความคิดอ่านที่ดี ขั้นตอนต่อไปได้แก่ การค้นหาวิธีการในการพัฒนาที่ดีที่สุดซึ่งนำมาให้เป็นนโยบายไปสู่จุดมุ่งหมายที่สังคมต้องการ ความคิดอ่านนั้นอาจเก็บมาได้จากหลายช่องทาง เช่น ส่วนหนึ่งอาจจะจดจำหรือถือเอาตัวอย่างมาจากที่อื่นซึ่งได้จัดทำมาแล้วในเรื่อง

เดียวกันว่ามีวิธีการอย่างไรมาให้ทราบ คุณภาพและกลวิธีการพัฒนาขึ้นอยู่กับความตรงประเด็นและความแนบเนียนในการนำมาให้สอดคล้องกับสถานการณ์และกำลังความสามารถของประเทศหากความสามารถคิดหากวิธีการออกมาเปรียบเทียบกันได้ ก็จะทำให้มีโอกาสมากขึ้นที่จะสรรหาคัดเลือกกลวิธีที่เหมาะสม ดังนั้นผู้กำหนดนโยบายจึงจำเป็นต้องใช้ความพยายามในการค้นคว้าและใช้ความคิดไตร่ตรองอย่างหนัก

เมื่อพิจารณาในแง่ของการปฏิบัติ การกำหนดนโยบายก็คือเรื่องเล่า ซึ่งเกิดขึ้นจากการที่ผู้กำหนดนโยบายและผู้ที่มีส่วนร่วมในนโยบายอื่นๆ ถ่ายทอดการตีความสู่การเล่าเรื่อง โดยมีเป้าหมายเพื่อการโต้แย้ง การอ้างเหตุผลหรือการแสดงออกของอัตลักษณ์ของปัจเจกบุคคล เรื่องเล่าเป็นวิธีการที่ผู้กำหนดนโยบายใช้ในการเจรจาต่อรองเพื่อแก้ปัญหาทางสังคมที่กำลังเผชิญอยู่ในการแปลงโครงสร้างของเรื่องเล่าไปสู่นโยบายสาธารณะ จุดเริ่มต้นของเรื่องเล่าจะเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เป็นปัญหาซึ่งจะต้องได้รับการแก้ปัญหาโดยผู้กำหนดนโยบาย การดำเนินนโยบายและผลที่เกิดจากนโยบาย โดยผ่านการสร้างและการตีความชุดของเรื่องเล่าดังกล่าว ผู้กำหนดนโยบายจะกำหนดนโยบายภายใต้บริบททางการเมืองและการบริหารรัฐกิจที่ไม่แน่นอนและไม่สามารถทำนายได้ โดยการยอมรับบทบาทของเรื่องเล่าในเมืองและการกำหนดนโยบายทำให้เราทราบว่า การปฏิบัติในเชิงนโยบายสามารถเข้าใจในฐานะที่เป็นเรื่องเล่าได้อย่างไร ถ้าหากนโยบายสาธารณะยังคงถูกมองในฐานะที่เป็นเรื่องของระเบียบกฎเกณฑ์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในด้านประสิทธิภาพและประสิทธิผล นโยบายดังกล่าวก็มักจะปิดบังซ่อนเร้นความหมายในเชิงสังคมของตนเอง โดยนัยนี้ การเมืองของการกำหนดนโยบายสาธารณะจึงแสดงตัวออกมาในรูปของเรื่องเล่าที่แสดงให้เห็นว่าปัญหาสาธารณะควรได้รับการแก้ไขอย่างไร

กล่าวโดยสรุป การวิเคราะห์นโยบายแบบเรื่องเล่าเป็นวิธีการหาความรู้รูปแบบหนึ่งในยุคหลังสมัยใหม่ โดยเรื่องเล่าจะเป็นตัวถ่ายทอดประสบการณ์ทางสังคมและการเมือง และแบบแผนของเรื่องเล่าถือเป็นรูปแบบพื้นฐานของการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ ภายใต้โครงสร้างที่เป็นชุดของขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนถึงสุดท้าย เรื่องเล่าจะบอกเราเกี่ยวกับสภาพของเรื่องราว เหตุการณ์หรือการกระทำที่เกี่ยวข้องและผลที่ออกมาในขั้นสุดท้าย เมื่อมองในฐานะที่เป็นแบบแผนของความคิด เรื่องเล่าจะเป็นการสื่อสารที่เป็นรายละเอียดเฉพาะของการสร้างความหมายในเชิงสังคม โดยผ่านการเล่าเรื่องประชาชนจะได้รับสถานภาพทางสังคมในชุมชนของตน และเข้าใจถึงเป้าหมายและคุณค่าของกลุ่มทางสังคมที่แตกต่าง เรื่องเล่าแสดงบทบาทดังกล่าว โดยการตีความเหตุการณ์และการกระทำซึ่งเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลารอบๆตัวเรา โดยการเชื่อมโยงองค์ประกอบที่เป็น

ชุดของเหตุการณ์เหล่านี้เข้าด้วยกันผ่านแบบแผนของการเล่าเรื่อง เรื่องเล่าจะเป็นตัวกำหนดสภาพการณ์ทางสังคมภายใต้แบบแผนที่ใหญ่กว่าซึ่งเป็นตัวให้ความหมายทางสังคมและการเมืองต่อเรื่องเล่านั้น

ผลงานวิจัยเรื่องสภาพและปัญหาของการท่องเที่ยวระหว่างไทย-จีน: ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การบริหารกิจการท่องเที่ยวของจีน

จีนให้ความสำคัญกับกิจการท่องเที่ยวในฐานะเป็นอุตสาหกรรมทางเศรษฐกิจ ขณะเดียวกันก็เล็งเห็นถึงผลกระทบที่กิจการท่องเที่ยวจะมีต่อความมั่นคงภายในประเทศและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ดังนั้น การบริหารกิจการท่องเที่ยวจีนจึงถูกจัดให้อยู่ใต้อำนาจของรองนายกรัฐมนตรีด้านเศรษฐกิจ ควบคู่กับมุขมนตรีด้านความมั่นคงและมุขมนตรีด้านการต่างประเทศ ส่วนการบริหารงานของหน่วยงานที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวคือ สำนักงานบริหารกิจกรรมท่องเที่ยวแห่งชาติ หรือ CNTA นั้นเนื่องจากจีนเป็นประเทศที่กว้างใหญ่มาก CNTA จึงต้องกระจายอำนาจไปให้กับสำนักงานบริหารการท่องเที่ยวระดับท้องถิ่นในทุกมณฑลและเมืองใหญ่ซึ่งขึ้นต่อรัฐบาลท้องถิ่นของมณฑลและเมืองนั้นๆ

1. โครงสร้างการบริหาร

กิจการทุกด้านของสาธารณรัฐประชาชนจีนรวมถึงหน่วยงานที่มีหน้าที่ดูแลงานการท่องเที่ยวล้วนอยู่ภายใต้การบริหารของ คณะรัฐมนตรีแห่งรัฐ ซึ่งเป็นหน่วยงานสูงสุดที่ใช้อำนาจทั้งการกำหนดนโยบายและการบริหารในประเทศที่ปกครองด้วยระบอบเสรีประชาธิปไตย แต่คณะมนตรีแห่งรัฐของจีนมีขนาดใหญ่กว่าครอบคลุมหน่วยงานบริหารในขอบเขตที่กว้างขวางกว่ามาก ที่ประชุมประจำของคณะมนตรีแห่งรัฐประกอบด้วยผู้นำระดับสูงสุด 11 คน คือ

- นายกรัฐมนตรี 1 คน
- รองนายกรัฐมนตรี 4 คน
- มุขมนตรีแห่งรัฐ 5 คน
- เลขาธิการคณะมนตรีแห่งรัฐ 1 คน

ส่วนที่ประชุมเต็มคณะของคณะมนตรีแห่งรัฐ ประกอบด้วยสมาชิกทั้งสิ้นกว่า 80 คน เพราะขอบข่ายงานครอบคลุมไปถึงผู้บริหารระดับรัฐมนตรี ประธานคณะกรรมการต่างๆ ผู้ว่า

การ และผู้อำนวยการขององค์กร สำนักงาน กิจการ และสถาบันต่างๆที่ขึ้นตรงต่อคณะมนตรีแห่งรัฐได้แก่

- กระทรวง 28 กระทรวง
- หน่วยงานที่ขึ้นตรงต่อคณะรัฐมนตรีแห่งรัฐ 18 หน่วย
- หน่วยงานบริหารของคณะมนตรีแห่งรัฐ 14 หน่วย
- กิจการขึ้นตรงต่อคณะมนตรีแห่งรัฐ 14 หน่วย
- คณะกรรมาธิการต่างๆ 10 คณะ

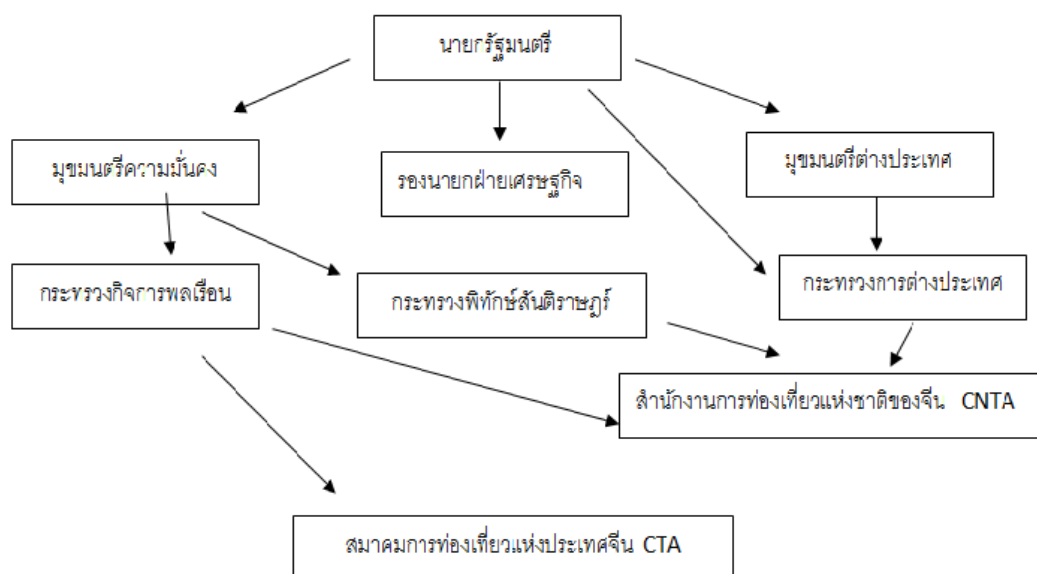
คณะมนตรีแห่งรัฐมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร กระจายอำนาจโดยแบ่งหน้าที่ให้รองนายกรัฐมนตรี และมุขมนตรีแห่งรัฐ เป็นผู้รับผิดชอบดูแลงานต่างๆรวมทั้งกำกับควบคุมกระทรวงและหน่วยงานตามสายงานที่ตนรับผิดชอบ

กิจการด้านการท่องเที่ยวของจีนอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของ สำนักงานบริหารการท่องเที่ยวแห่งชาติของจีน หรือ “จงกั๋วอ์ลี่อู่จวี” ซึ่งจัดอยู่ในประเภท หน่วยงานที่ขึ้นตรงต่อคณะมนตรีแห่งรัฐภายใต้การกำกับดูแลของรองนายกรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจคนปัจจุบัน

CNTA “จงกั๋วอ์ลี่อู่จวี” มีฐานะเทียบเท่ากับกระทรวง ในทางกฎหมายมีอำนาจในการกำหนดนโยบายแลพตัดสินใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวได้เต็มที่ แต่ในทางปฏิบัติ CTNA ต้องประสานและรับนโยบายจากกระทรวงที่เกี่ยวข้องอีก 3 กระทรวงได้แก่ กระทรวงพิทักษ์สันติราษฎร์ หรือ “กงอานู่” กระทรวงต่างประเทศ หรือ “เหมินเจิ้นปู้” โดยมีมุขมนตรี 2 คน คือ โจวหย่งคัง รับผิดชอบด้านความมั่นคงภายในประเทศและถึงเจี้ยนวัน รับผิดชอบงานต่างประเทศเป็นผู้กำกับดูแลกระทรวงทั้งสาม

โดยกฎหมายเช่นกัน CNTA มีอำนาจควบคุมโดยตรงต่อสมาคมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจีนแต่ขณะเดียวกันมุขมนตรีด้านความมั่นคงและกระทรวงกิจกรรมพลเรือนก็มีส่วนในการกำกับดูแลสมาคมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจีนด้วย

โครงสร้างการบังคับบัญชาหน่วยงานที่ดูแลกิจการด้านการท่องเที่ยวของจีน

แผนภูมิภาพที่ 1 โครงสร้างการบังคับบัญชาหน่วยงานที่ดูแลกิจการด้านการท่องเที่ยวของจีน

2. อำนาจและหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

2.1 สำนักงานบริหารการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย“จกทออี้อวีวี”

“จกทออี้อวีวี” หรือ CNTA ตั้งขึ้นในปี 1949 เป็นหน่วยงานหนึ่งภายใต้กองรับรองแขกต่างประเทศของกระทรวงการต่างประเทศ เพราะหน้าที่หนึ่งของกองรับรองแขกต่างประเทศ คือการจัดให้ผู้แทนต่างชาติ และแขกรับเชิญของรัฐบาลไปท่องเที่ยวในประเทศจีน ต่อมาปี 1964 รัฐบาลจึงได้ยกฐานะของ CNTA ขึ้นมาเป็นหน่วยงานอิสระขึ้นตรงต่อคณะมนตรีแห่งรัฐ ปัจจุบัน CNTA มีขอบเขตหน้าที่ความรับผิดชอบกว้างขวางและครอบคลุมทุกด้านคือ ความรับผิดชอบตั้งแต่การวางแผน กำหนดแนวทางหรือแผน ออกกฎระเบียบ กำกับดูแล รวมไปถึงงานส่งเสริมการตลาด เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจีนให้เจริญก้าวหน้าประเทศคนปัจจุบันคือ นายเส้าฉีเหว่ย จีนเป็นประเทศใหญ่ มีทั้งธรรมชาติศิลปวัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ อันเก่าแก่ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นทรัพยากรอันทรงคุณค่าทางด้านการท่องเที่ยว นำมาซึ่งประโยชน์อันมหาศาลให้กับเศรษฐกิจของประเทศ หน้าที่ของ CNTA คือการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของจีน

ส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ดึงดูดนักท่องเที่ยวจากต่างชาติเข้าสู่ประเทศให้มากที่สุด ใน การนี้ CNTA จะต้องวางกลยุทธ์การส่งเสริมให้เหมาะสมกับแต่ละพื้นที่ของประเทศ นอกจากนี้ยังมี หน้าที่ทำนุบำรุงและอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว คุณภาพของการให้บริการ รวมถึงการยกระดับ โครงสร้างพื้นฐานให้กับแหล่งท่องเที่ยว

นอกจากนโยบายและพัฒนาการท่องเที่ยวแล้ว CNTA ยังทำหน้าที่กำกับดูแลกิจการ ท่องเที่ยวโดยทำงานร่วมกับกระทรวงพาณิชย์สันติราษฎร์ ในการออกใบอนุญาตให้กับบริษัท ท่องเที่ยว และตรวจสอบคุณภาพของบริษัทนำเที่ยวระหว่างประเทศ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ส่วนที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ CNTA เป็นผู้กำหนดนโยบายและ ออกกฎระเบียบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวออกต่างประเทศของประชาชนจีนทั้งหมดรวมทั้งตัวแทนของ รัฐบาลจีน ในการลงนามทำความตกลงร่วมมือด้านการท่องเที่ยวกับต่างประเทศต่างๆด้วย

CNTA ยังมีหน้าที่ครอบคลุมไปถึงการสร้างทรัพยากรบุคคลให้กับการท่องเที่ยว เพราะแม้แต่ หลักสูตรการเรียนการสอนสาขาวิชาการท่องเที่ยว ในระดับมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยต่างๆตลอดจน หลักสูตรการฝึกอบรมที่สถาบันต่างๆจัดขึ้น CNTA ก็ยังเข้าไปกำกับดูแลอยู่ด้วย

CNTA แบ่งการบริหารภายในออกเป็น 6 กรมแต่ละกรมแยกย่อยเป็นฝ่ายต่างๆนอกจากนี้ CNTA ยังมีสำนักงานสาขาต่างประเทศ ในเมืองใหญ่ๆที่เป็นตลาดการท่องเที่ยวที่สำคัญของจีนอีก 13 แห่ง เนื่องจากจีนเป็นประเทศที่กว้างใหญ่มาก แต่ละพื้นที่มีระดับของการพัฒนาที่แตกต่างกัน และมีลักษณะพิเศษเฉพาะที่แตกต่างกัน ในการบริหารงาน CNTA จึงต้องกระจายอำนาจลงไปถึง รัฐบาลท้องถิ่นระดับมณฑลและเมืองใหญ่โดยให้แต่ละมณฑลมีสำนักงานบริหารการท่องเที่ยว ท้องถิ่นของตนเอง เรียกชื่อตามมณฑลและเมืองนั้นๆขึ้นตรงต่อรัฐบาลท้องถิ่นของมณฑลและเมือง นั้นๆในทางปฏิบัติ CNTA ในฐานะหน่วยงานการท่องเที่ยวระดับประเทศ เป็นผู้กำหนดนโยบาย ออกกฎหมาย กฎระเบียบ หรือคำชี้แนะใดๆ เพื่อให้สำนักบริหารการท่องเที่ยวท้องถิ่นประเทศถือ ปฏิบัติ แต่ให้สิทธิ แก่สำนักงานท้องถิ่น แต่ละแห่ง นำประกาศหรือคำสั่งของ CNTA ไปประยุกต์ ให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของท้องถิ่น และประกาศใช้กฎระเบียบท้องถิ่นภายในพื้นที่ รับผิดชอบของตนเองแต่ทั้งนี้ต้องไม่ขัดต่อระเบียบส่วนกลางของ CNTA

2.2 กรมการตลาดและการประชาสัมพันธ์

กรมนี้คือหัวใจของ CNTA เพราะทำงานด้านการประชาสัมพันธ์และการตลาด โดยตรงเป็นฝ่ายที่ออกติดต่อกับต่างประเทศ รวมทั้งเป็นศูนย์กลางดูแลอำนาจของสำนักงาน CNTA

ประจำต่างประเทศอีก 13 แห่ง ภายใต้กรมนี้อย่างแบ่งออกเป็น 5 ฝ่าย 1.ฝ่ายวิจัยการตลาด 2.ฝ่ายกิจการต่างประเทศ 3. ฝ่ายสื่อสิ่งพิมพ์ 4. ฝ่ายเอเชียและแอฟริกา 5. ฝ่ายยุโรปและอเมริกา

2.2.1 กรมนโยบายและกฎระเบียบ

รับผิดชอบกำหนดนโยบายและกฎระเบียบ ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวกรมนี้นี้มีหน่วยงานย่อย 3 หน่วยคือ 1. ฝ่ายวิจัยนโยบาย 2. ฝ่ายกฎหมาย และ 3. ฝ่ายสถิติ

2.2.2 กรมแผนงานและการเงิน

มีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องการเงินและงบประมาณทั้งหมดของ CNTA แบ่งเป็นหน่วยงานย่อยอีก 3 ฝ่าย คือ 1.ฝ่ายวางแผนและทรัพยากร 2. ฝ่ายโครงการ และ 3. ฝ่ายการคลัง

2.2.3 กรมทรัพยากรบุคคล

ฝ่ายการศึกษาและการจัดอบรมการศึกษา ภายใต้กรมนี้นี้ รับผิดชอบงานจัดการศึกษา และฝึกอบรม รวมทั้งการจัดหลักสูตรการศึกษาของสถาบันการศึกษาต่างๆ เพื่อสร้างทรัพยากรบุคคลากร ด้านการท่องเที่ยวให้กับประเทศ ส่วนฝ่ายบุคคล ก็รับงานฝึกอบรมให้กับบุคลากรภายใน /CNTA

2.2.4 กรมบริหารอุตสาหกรรม

มีหน้าที่ดูแลอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งหมด เช่น บริษัทนำเที่ยว โรงแรม รวมทั้งการออกมาตรการควบคุมมาตรฐานและตรวจสอบกิจการเหล่านี้ กรมนี้นี้จึงมีความสำคัญต่อกิจการท่องเที่ยวจีนมาก มีหน่วยงานย่อยอีก 5 หน่วยงาน 1. ฝ่ายบริษัทนำเที่ยว 2.ฝ่ายโรงแรม 3.ฝ่ายคุณภาพและมาตรฐาน 4.ฝ่ายประสานงาน 5.สำนักงานควบคุมคุณภาพ

2.2.5 สำนักงานบริษัททั่วไป

มีหน้าที่บริหารงานในองค์กรCNTA แบ่งออกเป็นหน่วยงานย่อย 2 ฝ่ายคือ 1. ฝ่ายตรวจสอบ และ 2. ฝ่ายเลขานุการ

กระทรวงพิทักษ์สันติราษฎร์

เป็นผู้ตรงตราบนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางออกนอกประเทศและนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เข้ามาในจีน ตามด้านตรวจต่างๆนอกจากนี้ยังทำหน้าที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ทั้ง inbound tour คือเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพของบริษัทท่องเที่ยวที่ต้องการดำเนินธุรกิจนำเข้าและส่งออกนักท่องเที่ยว โดยกระทรวงพิทักษ์สันติราษฎร์ จะเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพของบริษัทการท่องเที่ยวเหล่านั้น ก่อนที่จะรับจดทะเบียนและออกใบอนุญาตให้

หลังจากนั้นยังต้องประกาศชื่อบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตให้สาธารณชนรับทราบ จึงถือว่าเป็นบริษัทที่ถูกต้องตามกฎหมาย

กระทรวงการต่างประเทศ

กระทรวงการต่างประเทศ เข้ามาเกี่ยวข้องกับ การท่องเที่ยว โดยร่วมกับกระทรวง พัทธศัสน์ตราษฎร์ โดยวางนโยบายและกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อให้ CNTA นำไปปฏิบัติ ที่เห็นได้ ชัดเจนว่าเป็นนโยบายร่วมกันระหว่างฝ่ายความมั่นคงของจีนกับฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ ระหว่างประเทศก็คือระบบ ADS ซึ่งเป็นระบบที่กระทรวงทั้งสองสร้างขึ้นมา เพื่อพิจารณาอนุมัติให้ ประชาชนจีนเดินทางไปเที่ยวต่างประเทศได้ในประเทศที่ทางการเห็นชอบแล้วเท่านั้น

ส่วนงานที่กระทรวงการต่างประเทศกระทำตามลำพังนั้น มักเป็นงานซึ่งเป็นหน้าที่ โดยตรงของกระทรวงการต่างประเทศ อาทิ ร่วมกับ CNTA ในการประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการ ท่องเที่ยวระหว่างประเทศ เจริญทำการตกลงในระดับประเทศ แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยว ในระดับประเทศ ประสานงานกับสถานทูตและสถานกงสุลประเทศต่างๆ ในจีน เกี่ยวกับการขอวีซ่าของพลเมืองจีน ควบคุมดูแลการให้วีซ่าแก่ชาวต่างชาติที่ต้องการเดินทางเข้าจีน เป็นต้น

กระทรวงกิจการพลเรือน

หน้าที่หลักของกระทรวงกิจการพลเรือน คือการตรวจสอบและบริหารสมาคมและกลุ่ม ที่ตั้งขึ้นโดยประชาชน ทั้งสมาคมที่เป็นบุคคลและสมาคมนิติบุคคล ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการ ท่องเที่ยว กระทรวงนี้มีหน้าที่ตรวจสอบและดูแลการบริหารงานของ “สมาคมการท่องเที่ยวแห่ง ประเทศจีน” ให้ทำงานอย่างโปร่งใสมีการนำกฎระเบียบไปใช้ในการควบคุมดูแลบรรดาสมาชิก ของสมาคมอย่างได้ผล

สมาคมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

แม้จะมีฐานะเป็น “สมาคม” และสมาชิกของสมาคมก็ไม่ใช่หน่วยงานของรัฐแต่ในทาง เป็นจริง สมาคมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นหน่วยงานรัฐหน่วยหนึ่ง ก่อตั้งขึ้นในปี 1986 ภายใต้การกำกับดูแลคณะมุขมนตรีด้านความมั่นคงแห่งรัฐ โดยมี CNTA เป็นผู้กำหนดนโยบายและ แผนให้ CTA ปฏิบัติส่วนการตรวจสอบและบริหารนั้นอยู่ภายใต้การดูแลของกระทรวงกิจการพล เรือน เมื่อแรกก่อตั้งนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อดูแลกิจการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวภายในประเทศจีน ทั้งการท่องเที่ยวของชาวจีนเอง และการท่องเที่ยวของชาวต่างชาติในจีน แต่ต่อมาเมื่อชาวจีน เดินทางไปเที่ยวต่างประเทศมากขึ้น ในปี 1999 สมาคมการท่องเที่ยวจีนจึงขยายขอบข่ายการดูแล รวมไปถึงการท่องเที่ยวของชาวจีนในต่างประเทศด้วย

ปัจจุบัน สมาคม ทำหน้าที่เป็นตัวแทนและผู้ดูแลประโยชน์ร่วมกันของบรรดากิจการต่างๆ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยมีภารกิจที่สำคัญคือการทำหน้าที่เป็นตัวกลางระหว่างภาครัฐและผู้ประกอบการเอกชน ขณะเดียวกันก็มีหน้าที่คอยควบคุมให้สมาชิกดำเนินกิจการอย่างโปร่งใส เพื่อความเป็นระเบียบของการท่องเที่ยว

บทบาทของการเป็นตัวกลางของ CTA มีทั้งการสำรวจ ศึกษา วิจัย กำหนดยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว ส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศโดยรับคำแนะนำและความเห็นจาก CNTA ปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายจาก CNTA นำปัญหาและความเห็นจากสมาชิกเสนอต่อผู้กำหนดนโยบายของรัฐ รวมทั้งให้ความช่วยเหลือในด้านระเบียบและกฎหมายแก่สมาชิกด้วย สมาคมยังทำหน้าที่คอยช่วยเหลือ CNTA ในการสร้างเครือข่ายข้อมูล ให้ความช่วยเหลือในการฝึกอบรมบุคลากร การแลกเปลี่ยนความรู้ ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ ที่สำคัญคือช่วงตีพิมพ์เผยแพร่ข้อมูลทางด้านการท่องเที่ยว โครงสร้างภายในของ CTA ประกอบด้วยสมาชิกจากทั่วประเทศซึ่งคัดเลือกคณะผู้แทนจำนวน 163 คนเพื่อทำหน้าที่เป็นสภาของ CTA อีก 6 สมาคม คือ สมาคมการท่องเที่ยว คณะกรรมการสถานที่ท่องเที่ยว คณะกรรมการศึกษาเพื่อการท่องเที่ยว คณะกรรมการการท่องเที่ยวของผู้หญิง สมาคมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา คณะกรรมการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

นอกจากนี้ยังมีองค์กรที่ค่อนข้างเป็นอิสระจาก CTA คือรับเพียงแนวทางการทำงานจาก CTA อาทิ สมาคมบริการการท่องเที่ยวจีน สมาคมโรงแรมจีน สมาคมนำเที่ยวและเรือนำเที่ยวจีน สมาคมวารสารการท่องเที่ยว สมาคมสื่อสารมวลชนด้านการท่องเที่ยวและการเดินทาง CTA ยังมีหน่วยงานย่อยๆ ของตนเอง คือ สำนักข่าวการท่องเที่ยวจีน นิตยสารแพชั่น ศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยว และ สถาบันการท่องเที่ยวแห่งจีน กิจการด้านการท่องเที่ยวของจีนก็เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ มีหน่วยงานต่างๆ เข้าไปเกี่ยวข้องเป็นจำนวนมากทำให้โครงสร้างการบริหารมีทั้งความซับซ้อนและซ้ำซ้อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาถึงพื้นที่อันกว้างใหญ่ของจีนการบริหารกิจการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพจึงน่าจะยุ่งยากมากกว่าคนอื่น การจัดโครงสร้างการบริหาร แสดงให้เห็นชัดเจนว่า การท่องเที่ยวถูกจัดเข้าไว้เป็นส่วนหนึ่งของกิจการด้านเศรษฐกิจ ซึ่งจีนมีความมุ่งมั่นจะพัฒนาให้เจริญยิ่งขึ้นเพื่อทำรายได้เข้าประเทศ งานด้านความมั่นคงและต่างประเทศ เป็นเพียงส่วนเสริมเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบที่ไม่ดีต่อเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศในระยะยาว โครงสร้างการบริหารในระดับประเทศ เห็นได้ชัดว่า อำนาจการบริหารกิจการการท่องเที่ยวของจีน มีลักษณะรวบยอด รวมศูนย์อำนาจอยู่ที่คณะมนตรีแห่งรัฐ ซึ่งประธาน CNTA ก็

เป็นสมาชิกหนึ่งในที่นั้น กฎหมายก็ดี กฎระเบียบ ประกาศ คำสั่ง ข้อควรปฏิบัติ ใดๆ ก็ดีที่ออกโดย CNTA ถือได้ว่าเป็นนโยบายระดับมหัพภาคที่เป็นเอกภาพ นำไปใช้ในการปฏิบัติ เพื่อให้กิจการท่องเที่ยวจีนเป็นเอกภาพทั่วประเทศ แต่ในระดับต่ำลงมาจาก CNTA จะเห็น โครงสร้างที่มีลักษณะกระจายอำนาจ กล่าวคือ นโยบายของ CNTA ที่แสดงออกมาในรูปของกฎระเบียบ ข้อบังคับต่างๆ นั้น จะเป็นจริงได้ต้องผ่านหน่วยงานระดับล่างทั่วประเทศนำไปปฏิบัติในทางรูปธรรม ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าระดับปฏิบัติว่าระดับล่างจะปฏิบัติอย่างไร โปร่งใสหรือไม่ หากผู้ปฏิบัติระดับมณฑลเห็นแก่ประโยชน์ของท้องถิ่นตนเองพลิกแพลงระเบียบข้อบังคับของส่วนกลางก็ยากที่ CNTA หรือรัฐบาลกลางจะเข้าไปจัดการได้อย่างทันทั่วถึง เพราะโดยสายการบัญชาแล้ว CNTA ไม่สามารถบังคับบัญชาโดยตรงต่อ สำนักงานบริหารการท่องเที่ยวท้องถิ่น ซึ่งขึ้นตรงต่อรัฐบาลท้องถิ่นคือมณฑล และเมืองต่างๆ เหล่านั้นได้

จากการทบทวนบทความและงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่าตรงกับแนวความคิดเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องรัฐสมัยใหม่ (modern state) โดยนักวิชาการยุคหลังสมัยใหม่เห็นว่ารัฐไม่ใช่ผู้ใช้อำนาจในการบริหารจัดการที่เป็นหนึ่งเดียว แต่รัฐมีลักษณะเป็นเครือข่ายของสถาบันและกิจกรรมที่มีความแตกต่างหลากหลายมาเชื่อมโยงอยู่ด้วยกันการใช้อำนาจในรัฐไม่ได้มาจากแหล่งเดียว และการไหลของอำนาจไม่ได้เกิดขึ้นในทิศทางเดียวจากบนลงล่าง แต่อำนาจมีที่มาจากหลายแหล่งและมาจากทุกทิศทางหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คืออำนาจมีลักษณะพุ่งกระจายทุกทิศทาง ไม่ได้มีลักษณะของการไหลจากผู้ปกครองสู่ประชาชนเพียงทิศทางเดียวอย่างที่มีการเชื่อถือกันมาแต่เดิม โดยนัยนี้การใช้อำนาจจึงไม่ใช่การสร้างและผูกขาดโดยชนปกครองเพียงฝ่ายเดียวต่อไป แต่การใช้อำนาจในรัฐเป็นการปะทะประสานระหว่างกลุ่มต่างๆ ที่มีลักษณะเป็นเครือข่ายเข้ามาใช้อำนาจเพื่อเป้าหมายและประโยชน์ของกลุ่มตนเอง

ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมคนจีน

อุปนิสัยของคนจีนแผ่นดินใหญ่ จีนแผ่นดินใหญ่

ด้วยเหตุที่ประเทศจีนปิดประเทศมานานในช่วงที่ท่านประธานเหมาเจ๋อตงนำการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์มาปกครองประเทศ ถ้าศึกษาอุปนิสัยของคนจีนแผ่นดินใหญ่จริงๆ ช่วงที่เลวร้ายและคนจีนอยากจะลืมประวัติศาสตร์หน้านี้ก็คือ ช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม โดย แก๊งค์สี่คน ที่มีเจียงชิงภรรยาของท่านประธานเหมาเจ๋อตง นั้นแหละเป็นช่วงสูญญากาศของวัฒนธรรมจีนอย่างแท้จริง มีการเผาตำราเก่าโบราณ ตำราแห่งรากเหง้าศิลปะและวัฒนธรรม ทำลายวัดวาอารามไม่ว่า

ของศาสนาอะไร ศาสนาพุทธ คริสต์ อิสลามแม้กระทั่งลัทธิเต๋าเจอกันทั่วหน้า และที่น่ายกย่อง คือ การวิพากษ์กันและกล่าวหาผู้กระทำผิด รวมทั้งมีการให้ลูกหลานวิพากษ์และกล่าวหาพ่อแม่ของตนเอง กลางชุมชน ทำให้สังคมครอบครัวซึ่งเป็นสังคมพื้นฐานถูกทำลาย การปฏิวัติวัฒนธรรมช่วงนี้ ทำให้นิสัยของคนจีนแผ่นดินใหญ่เปลี่ยนไป เป็นพวกประเภทชอบปิดความลับชอบและไม่กล้ารับผิดชอบ เพราะถ้าเป็นในยุคนี้ อาจถึงตายได้เพราะถ้าไปรับผิดชอบสู่่มสู่่มหัว กลายเป็นคนก้าวร้าว ไม่นับถือผู้มีอายุมากกว่า สืมสืมวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีจีนดีๆ ที่ปฏิบัติกันมา นิสัยของคนจีนแผ่นดินใหญ่ที่พบเจออยู่ในชีวิตประจำวัน เอาลักษณะเด่นๆ มีดังนี้

1. พุดเสียงดัง แม้ว่าคนเชื้อสายจีนที่เกิดในเมืองไทยจะพุดเสียงดัง แต่ที่นี่ไม่รู้คุยอะไรกันดังหนักหนา เหมือนกับตะโกนใส่กัน เพราะแย่งกันพุด แย่งกันคุยในขนาดเสียง 60 เดซิเบลอย่างต่ำ และถ้าคุณไปทานอาหารที่ภัตตาคาร หรือร้านอาหารกรุณาจองห้องส่วนตัว เพราะถ้าคุณนั่งในห้องรวม ไม่รู้โต๊ะข้างๆเอาเรื่องอะไรมาคุยกันได้มากมาย จนเอาเรื่องจากที่ไหนมาพุดไม่รู้ เหมือนไม่ได้เจอกันมาสิบสิบปี ดังก้องไปทั้งร้าน เขาเป็นว่าคุณทานอาหารไป หูอื้อไป

2. เวลาพุดชอบมองจ้องและชี้หน้า ที่นี่เวลาพุดกับคุณเขาจะจ้องคุณและชี้หน้าคุณ ไม่ได้หมายความว่า เขาเป็นศัตรูกับคุณมาแล้วหมื่นๆปี แต่เขาต้องการให้คุณรู้ว่า เขากำลังพุดอยู่กับคุณ และให้คุณตั้งใจฟังที่เขาพุด ไม่งั้นจะเดินมาพุดและพ่นน้ำลายรดหน้า เพราะภาษาจีนบางคำพุดแล้วน้ำลายกระเด็นออกมาถึงพุดชัด ไม่เชื่อคุณไปหัดเรียนดู

3. ไม่มีวินัยในการเข้า ที่นี่แตกแถวตลอด หน้ากระดานเรียงหนึ่ง เรียกแท็กซี่ปวดหัวประจำ เราเรียกตรงนี้ เขาไปดักข้างหน้า หรือไม่ไปยืนหน้าแท็กซี่คันที่เราเรียกพอแท็กซี่จอดให้เรา หรือพอเราเรียนรู้ท่าแบบเขาบ้างเจอดีกว่า พอเราเรียกแท็กซี่จอด ใครไม่รู้มาจากไหนมายืนดักแท็กซี่คันที่จอดให้เรา แต่ที่แยกว่าขณะที่เรากำลังทะเลาะกับไอ้คนที่มาดักหน้าแท็กซี่คันที่เราเรียก ดันมีตาอยู่มาจากไหนก็ไม่รู้ ไม่พุดพรวดพราดทำเพลงเปิดประตูแท็กซี่ขึ้น ไปนั่งเฉย

4. ไม่รู้จักคำว่า เกรงใจ ทั่วๆที่มีคำว่า เกรงใจ ในภาษาจีนด้วย คุณเคยไปเลือกซื้อของไหม ของที่คุณกำลังเลือกกำลังจะซื้อ อยู่ๆก็มีคนมาแย่งไปจากมือ เคยเห็นไหมละ ที่นี่บ่อยๆ คำว่า “เกรงใจ” 不客气 อ่านว่า บูเค่อชี (BuKeQi) ส่วนมากใช้กับคนรู้จักหรือสนิทสนมกัน ส่วนมากใช้ตอนที่ได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่นเท่านั้น แต่ถ้าคนแปลกหน้าอย่างหวัง

5. โลภมาก ไม่รู้จักคำว่าพอ เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องจากประเทศเขาใหญ่ ประชาชนก็มามาก เลยต้องแย่งกันทำมาหากิน และระบอบของรัฐยังไม่สามารถจัดสวัสดิการไปถึงทั่วทุกคน จึงทำให้คนจีนส่วนใหญ่พยายามไขว่คว้าเพื่อหาหลักประกันของตน ประเทศนี้จึงมีเงินฝากมาก แต่ปัญหา

ที่เกิดคือพอมิแล้วไม่รู้จักพอ เศรษฐีอันดับหนึ่งของเมืองจีนเมื่อ 2-3ปีที่แล้ว โคนรัฐบาลจีนจับไป เพราะความโลภ เศรษฐีอันดับหนึ่งของเซี่ยงไฮ้ ชื่อ จูเจิ้งอี้ ที่คิดจะซื้อห้างสรรพสินค้า Super Brand Mall ของกลุ่มบริษัทซีพีของไทย ตอนนั้นก็นอนอยู่ในคุก แล้วตอนนี้กำลังสอบสวนฐานมีส่วนร่วมในการคอร์ปชั่นเงินกองทุนประกันสังคม ที่ทำให้ผู้ว่าเซี่ยงไฮ้คนก่อน โคนปลดและถูกดำเนินคดีอยู่ แดมเมื่อ 2-3 วันศาลเมืองจีนลงโทษผู้คุมคุกที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการอยู่ในคุกตลอดจนทำเรื่องลดโทษให้เศรษฐีคนนี้เป็นเวลา 11 ปี เพราะ โคนเศรษฐีคนนี้ซื้อไป

6. ทำงานไม่รับผิดชอบ นี่คือปัญหาใหญ่ในการทำงานที่นี้ ส่วนมากจะทำงานไม่รับผิดชอบ กัน เวลาเจอปัญหาจะเตะปัญหาออกจากตัวเป็นว่าเล่น และส่วนใหญ่ความผิดจะไปอยู่ที่คนที่ไม่อยู่ ตอนนั้น หรือไม่อยู่ในที่ประชุม แดมยัง Lobby กันให้โยนปัญหาอีกต่างหาก ผมว่าอันนี้อิทธิพลมาจากในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรมที่เล่ามาข้างต้น และสั่งสอนสืบต่อกันมาจนเป็นพฤติกรรมที่ปฏิบัติกันทั่วไป

7. เอาความฉลาดไปใช้ในการ โกงมากกว่าสร้างสรรค์ อันนี้ที่เด็ดเอาเรื่องแบบเป็นตัวอย่าง มาเล่าให้ฟังสักเรื่อง คุณเคยได้ยินพวกขายสินค้าให้กับทางห้างสรรพสินค้า หรือห้างพวก โลตัสหรือ คาร์ฟูร์ที่เมืองจีนไหม ธรรมดาตอนเก็บเงินพวกขายสินค้าพวกนี้จะมารอทวงเงินกัน มากันเป็นร้อยๆบริษัท ซึ่งก็ต้องรอคิวกันบางวันติดต่อก็ได้เงิน บางวัน โคนผลัดถัดไปเป็นวันอื่นๆ ทางห้างเห็นคนมามากก็เลยทำเครื่องจ่ายบัตรคิว แต่ก็มีคนขายสินค้าบางคนหัวใส ดันเข้ามาคบบัตรคิวเอาไว้ขาย 100 ใบ ใบละ 10 หยวนและขายหมดด้วยเพราะคนไม่यरอกัน ตกลงวันนั้นทวงเงินไม่ได้ก็มีเงินติดกระเป๋ากลับบ้าน 1000 หยวนเทียบเงินไทยก็ 5000 บาท รายได้ดีไหม ปัญหาคือผู้ค้าสินค้ารายอื่นไม่ยอมเสียเปรียบไปร้องหนังสือพิมพ์ แต่กลายเป็นว่า ไปลงว่าห้างขายบัตรคิวทั้งๆที่ไม่ใช่ห้างทำ ห้างนั้นก็เลยเสียชื่อไป ยังมีเรื่องอื่นทำนองนี้อยู่เยอะ (โอเคเนชั่นออนไลน์)

หลายคนอาจมีความสงสัยเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่เบื้องหลังลักษณะนิสัยของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่ขึ้นชื่อว่าเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีนิสัยค่อนข้างหยาบค้าย และไร้ระเบียบมากที่สุดชาติหนึ่งของโลก อะไรที่ทำให้พวกเขาเป็นเช่นนั้น หากใครที่เคยไปท่องเที่ยวต่างประเทศ แล้วเจอนักท่องเที่ยวชาวจีน หลายคนคงจะมีความรู้สึกและคิดคล้ายๆกันว่า ทำไมนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ ถึงชอบเสียงดัง ทำตัวไม่สุภาพ ไม่ค่อยอยู่ในกฎระเบียบเท่าไร อีกทั้งบางคนยังมีนิสัยก้าวร้าวอีกต่างหาก และที่สำคัญ นักท่องเที่ยวชาวจีนส่วนใหญ่ จะมีนิสัยคล้ายๆ กันหมด ทำให้ไม่ว่าเราจะเดินทางไปยังที่ใดในโลก ก็จะเจอกับนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีนิสัยแบบนี้ แม้ว่าในระยะหลัง จะมีกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีน กระเป๋าหนัก ที่เดินทางไปช้อปปิ้งในแหล่งช้อปปิ้งชื่อดังของโลก ไม่ว่าจะเป็นฝรั่งเศส หรืออังกฤษ

แต่นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ กลับมีพฤติกรรมที่ไม่แตกต่างจากนักท่องเที่ยวชาวจีนคนอื่นๆเท่าไรนัก จนหลายคนสงสัยว่า เหตุใด นักท่องเที่ยวจีน จึงมีพฤติกรรมแบบนี้ และสิ่งที่ซ่อนอยู่เบื้องหลัง พฤติกรรมเหล่านี้คืออะไรกันแน่ ยง เฉิน นักวิจัยด้านการท่องเที่ยว จากมหาวิทยาลัยฮ่องกง โพลีเทคนิค อธิบายเบื้องหลังของพฤติกรรมอันหยาบคายของนักท่องเที่ยวจีนอย่างง่าย ๆ ว่า พวกเขา ไม่ได้พยายามทำตัวหยาบคาย แต่พวกเขาแค่เป็นตัวของตัวเอง และนี่แหละคือชาวจีน แต่หาก อธิบายตามหลักวิชาการแล้ว มีอยู่ 3 เหตุผลใหญ่ๆที่สามารถอธิบายพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวจีน ได้เป็นอย่างดี

ข้อแรกคือ ระดับการศึกษา เฉิน เล่าว่า นักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีการศึกษา จะไม่หยาบคาย เท่ากับพวกที่การศึกษาน้อยกว่า ซึ่งนี่เป็นตัวชี้วัดได้เป็นอย่างดีว่า นักท่องเที่ยวชาวจีนวัยกลางคน ไปจนถึงกลุ่มผู้สูงอายุ ที่ไม่ได้รับการศึกษาในระดับสูงมากนัก เนื่องจากช่วงนั้น จีนเผชิญกับ สถานการณ์ทางการเมืองที่ไม่ค่อยมั่นคงเท่าไร จึงมักมีพฤติกรรมที่หยาบคายมากกว่ากลุ่มคนรุ่นใหม่ ซึ่งตัวอย่างเหตุการณ์ที่เห็นได้ชัดว่า นักท่องเที่ยวชาวจีนมีพฤติกรรมที่ไม่ค่อยน่ารักเท่าไร คือ เหตุการณ์ที่นักท่องเที่ยวชาวจีนกลุ่มหนึ่ง ไปแจ้งความตำรวจฮ่องกง ว่าบริษัททัวร์ทิ้งให้พวกเขา รอบนรถบัส นานกว่า 2 ชั่วโมง พร้อมเรียกร้องค่าเสียหายเป็นเงินกว่า 3,000 ดอลลาร์ฮ่องกง หรือราว 12,000 บาท แต่ในภายหลัง บริษัททัวร์ได้นำหลักฐานมายืนยันว่า รถทัวร์คันดังกล่าวมีปัญหา จึงต้องจอดซ่อม ซึ่งนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ก็ทราบเป็นอย่างดี

เหตุผลที่ 2 มาจากเจเนอเรชัน หวัง ตัวแทนจากบริษัทท่องเที่ยวมัลดีฟส์ ประจำกรุงปักกิ่ง ที่ อธิบายพฤติกรรมหยาบคายของนักท่องเที่ยวจีนว่า เป็นเพราะพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟัง และปฏิบัติตาม ธรรมเนียม ของสถานที่ที่พวกเขาไปเยือน พร้อมกับยกตัวอย่างว่า ก่อนหน้านี้ เคยมีนักท่องเที่ยวจีน กลุ่มหนึ่งไปท่องเที่ยวที่มัลดีฟส์ แล้วพบว่า ร้านอาหารที่พวกเขาต้องการเข้าไปรับประทานอาหารนั้น ถูกจองจนเต็มหมดแล้ว นักท่องเที่ยวคนนั้น ไม่พอใจเป็นอย่างมาก จึงตะโกนข่มขู่พนักงานใน ร้านอาหาร และกล่าวต่อว่าด้วยถ้อยคำที่ไม่ไพเราะเท่าไรนัก จนพนักงานคนนั้นร้องให้อีกสิ่งหนึ่งที่ชาวต่างชาติไม่ค่อยปลืมนักท่องเที่ยวชาวจีนเท่าไรนัก ก็คือการทำพวกเขา ไม่ค่อยใส่ใจเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติ โดยเฉพาะการจ่ายทิปให้กับพนักงาน หรือผู้ที่มาบริการพวกเขา ซึ่งส่วนใหญ่เลือกที่จะ ไม่จ่ายทิป หรือถ้าจ่ายก็จ่ายน้อยมาก จนทำให้หลายคนเอือมระอาไปตามๆกัน

เหตุผลที่ 3 เป็นเรื่องของ การไม่เคารพกฎหมายหรือรักษากฎระเบียบของสถานที่ที่พวกเขา ไปเยือน เช่น ทิ้งขยะในที่ห้ามทิ้ง ตะโกนเสียงดังโวยวายในที่ที่ห้ามใช้เสียง หรือไม่ยอมต่อแถวเวลาซื้ออาหาร หรือใช้บริการรถสาธารณะ เป็นต้น ตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้คนเกาหลี จดจำพฤติกรรมของ

นักท่องเที่ยวจีน ได้เป็นอย่างดี ก็คือกรณีของมหาวิทยาลัยหญิงฮิฮวา มหาวิทยาลัยหญิงอันดับหนึ่งของประเทศ และยังเป็นมหาวิทยาลัยหญิงที่ใหญ่ที่สุดในโลก ที่ตั้งอยู่ในกรุงโซลของเกาหลีใต้ ซึ่งปัจจุบันขึ้นชื่อเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งของกรุงโซล เนื่องจากความสวยงามของภูมิทัศน์โดยรอบมหาวิทยาลัย และยังคงถูกใช้เป็นที่ถ่ายทำซีรีส์อีกหลายเรื่องอีกด้วย

บทที่ 3 นโยบายของรัฐบาลจีน

3.1 นโยบายการเป็นเจ้าบ้านที่ดีของจีนในการต้อนรับนักท่องเที่ยว

ประเทศจีน เป็นประเทศที่มีประชากรในประเทศหนาแน่นและมีสภาพภูมิประเทศที่กว้างใหญ่ เป็นแหล่งอารยธรรมโบราณเก่าแก่ ที่ชาวต่างชาติต่างก็อยากเข้ามาเที่ยวชมประเทศจีน และจีนก็เปิดกว้างให้ประชาชนได้ไปเปิดหูเปิดตาต่างแดน ทั้งชาวต่างชาติจำนวนมากก็ได้เข้ามาสัมผัสได้เห็นได้มีประสบการณ์ในประเทศจีนมากขึ้น และเรื่องพฤติกรรมที่ไร้อารยะก็กลายเป็นที่เล่าลือที่ชาวต่างบ่นกันจนกลายเป็นข่าวตามสื่อโลกอย่างต่อเนื่อง ในสื่อจีนภาษาจีนเองก็ได้สะท้อนเรื่องนี้ออกมาไม่น้อยด้วย(สุรัตน์ ปรีชาธรรม, 2551) รัฐบาลจีน จึงมีความเคลื่อนไหวอย่างจริงจังด้านการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของประชาชนชาวจีนในการเป็นเจ้าบ้านที่ดี หากจากจะพิจารณาจุดเริ่มต้นของการ โยบายจริงจังด้านการท่องเที่ยวที่เห็นได้ชัดเจน คือ การเป็นเจ้าภาพ โอลิมปิกเกมส์ (โอลิมปิก 2008 ปักกิ่งเกมส์)

โอลิมปิกนั้นถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นเริ่มแรกของการเตรียมความพร้อมในการเปิดประเทศต้อนรับงานโอลิมปิกของจีน ทำให้จีนสนใจในภาพลักษณ์และพฤติกรรมที่ดีงามเพื่อสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือนประเทศมากขึ้น โดยมีการจัดตั้งหน่วย และนโยบายใหม่ๆจีนมีการผลักดันสร้างค่านิยมใหม่อย่างจริงจังด้วยมาตรฐานการทำงานที่สูงสุดและสภาพจิตใจเพื่อยกระดับอารยธรรมของกรุงปักกิ่ง ในฐานะนครหลวงและคุณภาพอารยธรรมของชาวปักกิ่งให้สูงขึ้นประกอบเป็นสภาพการณ์อันน่าประทับใจที่ทั่วสังคมมีส่วนร่วมกิจกรรมต้อนรับโอลิมปิกอย่างแข่งขัน โดยมีการเริ่มจัดเตรียมโครงการณรงค์ปรับปรุงพลเมืองที่มีเป้าหมายต่อพฤติกรรมที่ไม่ดีทางสังคมและจัดกิจกรรมต่างๆตั้งแต่ปี พ.ศ.2547-2551

โดยหน่วยงานที่รับผิดชอบ ประกอบด้วย

- เทศบาลกรุงปักกิ่ง
- ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการสร้างสรรค์อารยธรรมแห่งเมืองหลวง
- หน่วยงานด้านการประชาสัมพันธ์
- หน่วยงานด้านการศึกษา
- หน่วยงานสื่อสารมวลชน
- สำนักงานส่งเสริมความมีอารยธรรม

3.1.1 นโยบายที่เกิดขึ้นในช่วงเตรียมความพร้อมจัดงานโอลิมปิก

1. นโยบายปฏิบัติ 5 อารยธรรม

1.1 จะต้องบ่มนิสัยพฤติกรรม อารยธรรมของชาวเมืองอย่างทั่วถึง ปลูกฝังให้มีมารยาท เผยแพร่ความรู้ทางจริยามารยาท โดยผ่านปฏิบัติการอารยธรรม มารยาทต้อนรับโอลิมปิกเกมส์

1.2 ดำเนินโครงการให้ตัวเมือง และชนบทปลูกต้นไม้เพื่อเพิ่มสีเขียว ตกแต่งปรับปรุง ให้สวย งาม และสะอาด สรรค์สร้างสิ่งแวดล้อมแห่งนครอารยธรรมที่งดงาม โดยผ่านปฏิบัติการอารยธรรมด้านสิ่งแวดล้อมต้อนรับ โอลิมปิกเกมส์

1.3 ปลูกฝังให้ชาวเมืองกรุงปักกิ่งมีนิสัยรู้จักเข้า กิจและรู้จักมารยาท มีอักษาสัย สร้างสรรค์บรรยากาศที่สุภาพเรียบร้อย มีระเบียบในงานกีฬาโอลิมปิก โดยผ่านปฏิบัติการอารยธรรมการมีระเบียบเรียบร้อยต้อนรับโอลิมปิก

1.4 สรรค์สร้างบรรยากาศอันดีที่มีความกระตือรือร้น มีการศึกษาและ ชมการแข่งขัน อย่างมีมารยาทในงานกีฬาโอลิมปิก โดยผ่าน ปฏิบัติการอารยธรรมด้านสนามแข่งขันต้อนรับโอลิมปิกเกมส์

1.5 สรรค์สร้างค่านิยมใหม่ในด้านบริการ ยกย่องการบริการ เพื่อโอลิมปิกเกมส์ โดยผ่านปฏิบัติการอารยธรรมการบริการ ต้อนรับโอลิมปิกเกมส์ สถาบันอุดมศึกษาแสดงบทบาทสำคัญ ในการเตรียมงานกีฬาโอลิมปิกปักกิ่ง สถาบันอุดมศึกษาของปักกิ่งแสดง บทบาทสำคัญในการเตรียมงานกีฬาโอลิมปิก

2. นโยบายการให้การศึกษาอย่างมีอารยธรรม 6 ประการ

2.1 มารยาทชีวิตประจำวัน

2.2 มารยาทในสังคม

2.3 มารยาทในสนามแข่งขันกีฬา

2.4 มารยาทในโรงเรียน

2.5 มารยาทในการต้อนรับชาวต่างชาติ

2.6 มีการจัดสัมมนาประชาสัมพันธ์อารยธรรมทั่วทั้งเมืองและให้การศึกษา ประณามเปิดโปงพฤติกรรมที่ไม่มีมารยาท

3. นโยบายการจัดระเบียบแบบมั่งกรจีน

การจัดระเบียบจราจรทั่วกรุงปักกิ่งในช่วงการจัดโอลิมปิก โดยต้องการลดปริมาณรถบนท้องถนนโดยประกาศให้รถยนต์สามารถวิ่งได้บนท้องถนนตามหมายเลขทะเบียนที่ตรงกับวันคู่หรือวันคี่ ทำให้การจราจรคล่องตัวสูงขึ้นมาก ต่อมาจีนมุ่งหวังให้มีการลดปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ จึงจัดระเบียบอีกครั้งโดยการลดปริมาณรถในกรุงปักกิ่งให้หมายเลขทะเบียน N และ N+7 ตรงกับวันใดระหว่างจันทร์ถึงศุกร์ให้หยุดวิ่งในวันนั้น นอกจากรถของหน่วยงานราชการให้ลดปริมาณลงมาตรการนี้เงินจัดออกมาเพื่อสร้างความสงบเรียบร้อยให้แก่สังคมของประชาชนจีน

หลังจากการจัดการแข่งขันโอลิมปิกเกมส์ที่จีนเป็นเจ้าภาพ จีนยังคงดำเนินโครงการปรับปรุงภาพลักษณ์ของพลเมืองพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์และประเทศอย่างต่อเนื่องเพื่อให้มารยาทของประชาชนเป็นไปตามมาตรฐานสากล ด้วยจีนพึงเสียงสะท้อนจากชาวโลกที่ทำให้เกิดภาพลักษณ์ทางลบระหว่างช่วงที่ประเทศทะยานขึ้นไปสู่อำนาจทางเศรษฐกิจ ทั้งจำนวนชาวต่างชาติที่เข้ามาสัมผัสได้เห็นได้มีประสบการณ์ในประเทศจีนมากขึ้นทำให้เรื่องพฤติกรรมที่ไร้อารยะกลายเป็นเรื่องที่ผู้นำชาวจีนได้ตระหนักถึงและเร่งจัดหน่วยงานและนโยบายต่างๆขึ้นเพื่อควบคุมแก้ไข

3.1.2 นโยบายการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่พนักงาน

โดยหน่วยงานสำนักงานคุ้มครองสิทธิทรัพย์สินทางปัญญา จัดตั้งในปี พ.ศ.2549 ได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปเข้ารับการอบรมจรรยาบรรณ ซึ่งมีการฝึกอบรมตั้งแต่การสวมเสื้อผ้า การรับรองแขก การตัดขนจมูก ความยาวของเล็บที่เหมาะสม แขนเสื้อตัวในที่ควรยาวกว่าเสื้อทับตัวนอก การยิ้มที่ควรเผยให้เห็นฟันเพียง 8 ซี่ก

3.1.3 นโยบายสำหรับบรรณรักษ์ปรับปรุงพลเมืองให้มีพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์ เรียกว่า เหวินหมิง

จัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2550 โดยหน่วยงานคณะกรรมการนายหลิวฉี โดยมีการจัดงบประมาณ 105 ล้านบาท มีวิธีการดำเนินการ ดังนี้

1. มีการจัดพิมพ์คู่มือแนะนำมารยาทกว่า 2 ล้านฉบับเพื่อแจกประชาชน
2. “ถ่มน้ำลายอย่างมีวัฒนธรรม” ให้คำแนะนำพร้อมแจกถุงกระดาษสำหรับถ่มน้ำลาย
3. ติดตั้งถังขยะทุก 300 ฟุตบนถนนสายหลัก และพื้นที่สาธารณะเพื่อชักชวนให้คนเลิกนิสัยทิ้งขยะเกลื่อนกลาด
4. ดัดข้อความตามป้ายจอรถประจำทางบรรณรักษ์การขึ้นรถอย่างศิวิไลซ์
5. ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อช่องทางต่างๆ เช่นภาพยนตร์ การ์ตูน หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์

6. “กำหนดวันเข้าแถว” ให้ทุกวันที่ 11 ของแต่ละเดือนเป็นวันเข้าแถวณรงค์ให้ชาว
จีนเลิกพฤติกรรมแขวงคิวผู้อื่น
7. “วันเอื้อเฟื้อที่นั่ง” ให้วันที่ 22 ของแต่ละเดือน เป็นวันเอื้อเฟื้อที่นั่ง ปลุกฝังให้ชาว
จีนมีน้ำใจแก่เพื่อนร่วมทาง

3.1.4 นโยบายให้ความรู้ด้านมารยาทเป็นการศึกษาในชั้นเรียน

โดยมีเมื่อหน่วยงานที่รับผิดชอบคือ กระทรวงศึกษาธิการจีน จัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2554 จีนจัดหลักสูตรในครูในโรงเรียนต่าง ๆ ต้องสอนนักเรียนชั้นประถมในเรื่องของมารยาทขั้นพื้นฐาน การเคารพผู้สูงอายุ และพฤติกรรมบนโต๊ะอาหารที่เหมาะสม ส่วนชั้นนักเรียนมัธยมปลาย จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับพื้นฐานการสนทนาระหว่างบุคคลด้วยความสุภาพ และการแต่งกายทำผมที่เรียบร้อย การเข้าแถว

3.1.5 นโยบายมาตรการส่งเสริมการต้อนรับการประมุขเอเปคด้วยพลเมืองชาวปักกิ่งที่มีความศิวิไลซ์

โดยหน่วยที่รับผิดชอบคือ เทศบาลกรุงปักกิ่ง จัดตั้งในปี พ.ศ. 2557 เนื่องด้วยจีนได้รับเกียรติเป็นเจ้าภาพในการจัดงานการประชุมสุดยอดผู้นำเอเปค ในฐานะที่จีนเป็นประเทศมหาอำนาจอันดับสองของโลก รัฐบาลจีนและมหานครปักกิ่ง จึงมีการเตรียมความพร้อมเพื่อเป็นเจ้าภาพ เทศบาลกรุงปักกิ่งได้ทำการออกประกาศมาตรการส่งเสริมการต้อนรับนี้ขึ้น เพื่อปรับปรุงคุณภาพพลเมืองให้มีความเป็นอารยชนเช่น

- การรณรงค์ให้ชาวปักกิ่งเข้าแถวอย่างเป็นระเบียบไม่แขวงคิว
- การรณรงค์ไม่ให้สูบบุหรี่ในที่สาธารณะ
- การรณรงค์ให้เมาไม่ขับ
- รณรงค์ให้คนข้ามถนนในทางม้าลายจนถึงการเคารพกฎสัญญาณจราจร

และถึงแม้ว่าจะประสบความสำเร็จแต่ก็ยังมีคนที่ไม่ปฏิบัติตามอยู่ จีนจึงต้องการส่งเสริมให้เป็นมาตรการทางกฎหมาย

3.1.6 นโยบายปรับปรุงสโตนเกนเมืองของปักกิ่ง

หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ สมาชิกคณะกรรมการเทศบาลกรุงปักกิ่ง และ สำนักงานดูแลกิจการก่อสร้างสาธารณะกรุงปักกิ่ง ออกมาเสริมสร้างมาตรการเดิมที่เคยทำไว้แล้วให้เข้าถึงมวลชนมากยิ่งขึ้น เป็นมาตรการการรณรงค์ให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อเตรียมเมืองให้ทันสมัยต้อนรับคน

ที่หลังไหลเข้ามาจากทั่วโลก มีการติดตั้งสโตนแกนข้อความต่างๆที่กระตุ้นจิตสำนึกที่ดึงตาม ป้ายรถเมล์ รถไฟฟ้า รถไฟใต้ดิน ร้านค้า สนามบิน โรงแรม และตามชุมชนต่างๆให้ได้ 100,000 ป้าย โครงการลดน้ำเสียงและความเป็นมิตรของป้ายรณรงค์นี้กระจายไปยังพื้นที่อันกว้างและช่วยซึมซับเข้าสู่ความรู้สึกและสามัญสำนึกของผู้คนได้ง่ายขึ้นอีกทั้งประกอบกับประโยชน์รณรงค์ที่มีความน่าสนใจและบรรยากาศที่เป็นกันเอง จดจำได้ง่าย เช่น

“ความงดงามของต้นไม้ก็เหมือนหญิงสาวหวงความสวย”

“ตื่นเบาให้เหมือนแมว ยามเดินขึ้นบันได”

3.2 นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน

นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดี นั้น รัฐบาลจีนให้ความสำคัญเพื่อที่จะปลูกฝังพฤติกรรมที่เหมาะสมสำหรับชาวจีนที่เดินทางท่องเที่ยวในต่างประเทศ โดยมีนโยบายดังนี้

3.2.1 นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน

หน่วยงานที่รับผิดชอบ คือ กระทรวงการท่องเที่ยว เริ่มขึ้นใน พ.ศ. 2549 โคนรัฐบาลจีนมีความพยายามที่จะปลูกฝังพฤติกรรมที่ดีขึ้น จึงได้จัดทำคู่มือสำหรับนักท่องเที่ยวจีนภายในประเทศและต่างประเทศ ระบุหัวข้อในเรื่องพฤติกรรมที่เหมาะสมสำหรับชาวจีนในขณะเที่ยวต่างประเทศ หัวข้อที่ระบุในคู่มือ มี การรักษาความสะอาดส่วนบุคคล (หรือ ไม่ถอดถุงเท้าหรือรองเท้าของคุณในที่สาธารณะ) อย่าพูดเสียงดัง รักษาความสุภาพและอ่อนน้อมถ่อมตน รู้จักการรอคอยและเข้าแถวต่อคิวกินอย่างเงียบๆ ให้ความอนุเคราะห์ต่อผู้หญิง คนแก่และเด็กๆ รักษาสิ่งแวดล้อม (ไม่จากถุงมือน้ำลายลงบนพื้นในที่สาธารณะ หรือ สูบบุหรี่ในที่ห้ามสูบบุหรี่)

3.2.2 นโยบายโครงการรณรงค์นักท่องเที่ยวจีนศิวิไลซ์

หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ คณะกรรมการส่งเสริมความเจริญด้านจิตใจ เริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2549 โดย คณะกรรมการส่งเสริมความเจริญด้านจิตใจได้จัด “โครงการรณรงค์นักท่องเที่ยวจีนศิวิไลซ์” ขึ้น เพื่ออบรมมารยาทที่ถูกที่ควรให้กับชาวจีน เมื่อเดินทางท่องเที่ยวทั้งในและนอกประเทศ

นอกจากจะมีการจัดอบรมให้แก่ข้าราชการและผู้บริหารระดับสูงของบริษัทแล้ว ประชาชนทั่วไปจะสามารถได้รับการศึกษาผ่านทางสื่อและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่แจกตามสถานีขนส่งมวลชน โรงแรม สำนักงานท่องเที่ยว จุดท่องเที่ยวต่างๆ โรงเรียน และสถานที่ทำงาน

3.2.3 นโยบายการจัดตั้งการประชุมเรื่องกฎหมายการท่องเที่ยวฉบับใหม่

หน่วยงานที่รับผิดชอบ คือ หน่วยงานรัฐบาลทุกระดับ รวมถึงภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง โดยมีการจัดตั้งการประชุมเพื่อแก้ไขปัญหานักท่องเที่ยวชาวจีนให้มีการปรับปรุงพฤติกรรมให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ทางการควรให้คำแนะนำนักท่องเที่ยวด้วยการชี้แนะให้ปฏิบัติตามระเบียบและจรรยาบรรณของสังคม เคารพความเชื่อทางศาสนา และธรรมเนียมของท้องถิ่น สำนวณคำพูดและการกระทำ และดูแลรักษาสภาพแวดล้อม

3.2.4 นโยบายการใช้สื่อรณรงค์แก่นักท่องเที่ยวแดนมังกร

หน่วยงานที่รับผิดชอบ คือ หน่วยงานสื่อสารมวลชน หน่วยงานด้านโฆษณา สำนักข่าว CCTV ของจีน กองการท่องเที่ยวแห่งชาติจีน เป็นการใช้อุปกรณ์รณรงค์แก่นักท่องเที่ยวประชาชนแดนมังกรที่ต้องเดินทางไปต่างประเทศ เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีมารยาท ยามที่พวกเขาไปท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้แก่ บรรดาโปสเตอร์ โบรชัวร์ และโฆษณาในทีวี ซึ่งกำลังโฆษณาสนับสนุนและรณรงค์รูปภาพที่สื่อถึงมารยาทในสังคมที่จะปรากฏอยู่ตามสถานีรถประจำทาง สถานีรถไฟ และสนามบิน สำนักข่าว CCTV ของจีน ได้เผยแพร่โฆษณาเกี่ยวกับการรณรงค์มารยาทการท่องเที่ยวต่างประเทศ โดยใช้แพนด้าเป็นสัญลักษณ์ ผู้สื่อข่าวต่างประเทศรายงานว่า สถานีโทรทัศน์ CCTV ของประเทศจีน ได้ทำการเผยแพร่โฆษณาตัวใหม่ ซึ่งเกี่ยวกับการรณรงค์เรื่องมารยาทการท่องเที่ยวต่างประเทศ โดยใช้แพนด้า เป็นสัญลักษณ์แทนชาวจีนที่ไปเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในประเทศออสเตรเลีย และแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่างๆ เช่น การทิ้งขยะ ปัสสาวะในที่สาธารณะ ฯลฯ ทั้งนี้ โฆษณาดังกล่าวได้สร้างความไม่พอใจให้กับชาวจีนอย่างมาก จนสถานีฯ ต้องทำการถอดโฆษณาชุดนี้ออกทันที โดยในแต่ละปี มีนักท่องเที่ยวชาวจีน เดินทางออกไปเที่ยวต่างประเทศ และสร้างวีรกรรมที่ไม่ดีไว้เป็นจำนวนมาก ทางการเงินจึงต้องทำการรณรงค์เรื่องมารยาทการท่องเที่ยว เพื่อเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับประเทศ

3.2.5 นโยบายการจัดอบรมนักท่องเที่ยวก่อนออกนอกประเทศ

ผู้รับผิดชอบ คือ มัคคุเทศก์ในมณฑลหูเป่ย์ เปิดอบรมมารยาทนักท่องเที่ยว ซึ่งขณะนี้ชาวจีนส่วนหนึ่งกำลังเริ่มเรียนรู้มารยาทสากลและหลักปฏิบัติในการเข้าสังคมตามวิถีของโลกตะวันตก ธุรกิจโรงเรียนสอนมารยาทเหล่านี้ กำลังเป็นที่นิยมในหมู่คนรวยที่ต้องเดินทางไปต่างประเทศ หรือต้องเจรจาธุรกิจระหว่างมืออาหารบ่อย ๆ ซารา เจน โฮ ผู้ก่อตั้งสถาบันซาริตาในกรุงปักกิ่งบอกว่าลูกค้าของเธอส่วนมาก เคยทำเรื่องขายหน้าระหว่างมืออาหาร หรือระหว่างเดินทาง บ่อย ๆ จึงต้องมาเข้าคอร์สอบรมที่สถาบันนี้เพื่อจะได้ปรับตัวเข้ากับหลักมารยาทสากลได้ดีขึ้น

สถาบันแห่งนี้สอนตั้งแต่ทำนองที่ดูดี การโพสต์ทำให้ดูสง่างามเวลาถ่ายรูป การจิบชาฝรั่ง การทานอาหารด้วยมีดและส้อม หรือแม้แต่การออกเสียงชื่อสินค้าแบรนด์เนมให้ถูกต้อง โฮ กล่าวเสริมว่า “คนจีนกำลังก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงของสังคมซึ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และหลายคนปรับตัวไม่ทัน ลองนึกดูว่า 30 ปีก่อนจีนเป็นประเทศปิด แต่มาตอนนี้มีแต่คนร่ำรวยเต็มไปหมด เดินทางไปไหนก็ง่ายขึ้น” รายงานจากนิตยสารฟอร์บสและบอสตัน คอนซัลติ้ง กรุ๊ป ระบุว่าจีนมีเศรษฐีพันล้านอยู่ถึง 190 คน และมหาเศรษฐีมากกว่า 2 ล้านคน จำนวนคนที่มีรายได้สูงนั้นตามหลังสหรัฐอเมริกา

จากนโยบายต่าง ๆ ที่กล่าวมา สรุปได้ว่า รัฐบาลให้ความสำคัญในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนจีน โดยได้ออกนโยบาย ด้านการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการต้อนรับนักท่องเที่ยว ทั้งหมด 6 นโยบาย โดยมีนโยบายย่อยอีก 3 นโยบาย และนโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน 5 นโยบาย สามารถสรุปเนื้อหา ใจความสำคัญในแต่ละนโยบาย ได้ดังนี้

ตารางที่ 1 สรุปเนื้อหาสาระของนโยบายที่รัฐบาลจีนได้สร้างขึ้น

	นโยบาย	เนื้อหาสาระ
3.1 นโยบายการเป็นเจ้าบ้านที่ดีของจีนในการต้อนรับนักท่องเที่ยว		
3.1.1	นโยบายที่เกิดขึ้นในช่วงเตรียมความพร้อมจัดงานโอลิมปิก	
	1. นโยบายปฏิบัติ 5 อารยธรรม	1.1 จะต้องบ่มนิสัยพฤติกรรม การมีมารยาท 1.2 ปลูกต้นไม้เพื่อเพิ่มสีเขียว ตกแต่งปรับปรุงให้สวยงาม 1.3 ปลูกฝังให้ชาวเมืองกรุงปักกิ่งมีนิสัยรู้จักระเบียบวินัย 1.4 สรรค์สร้างบรรยากาศอันดีที่มีความกระตือรือร้น มี การศึกษาและ ชมการแข่งขันอย่างมีมารยาท 1.5 ยกกระตือรือร้นบริการ

	2. นโยบายการให้การศึกษา อย่างมีอารยธรรม 6 ประการ	2.1 มารยาทชีวิตประจำวัน 2.2 มารยาทในสังคม 2.3 มารยาทในสนามแข่งขันกีฬา 2.4 มารยาทในโรงเรียน 2.5 มารยาทในการต้อนรับชาวต่างชาติ 2.6 มีการจัดสัมมนาประชาสัมพันธ์อารยธรรมทั่วทั้งเมือง และให้การศึกษา ประณามเปิดโปงพฤติกรรมที่ไม่มี มารยาท
	3. นโยบายการจัดระเบียบแบบ มังกรจีน	- ลดปริมาณรถบนท้องถนนเพื่อสร้างความสงบเรียบร้อย ให้แก่สังคมของประชาชนจีน - ลดปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ
3.1.2	นโยบายการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ พนักงาน	ส่งเจ้าหน้าที่ไปเข้ารับการอบรมจรรยาบรรณมารยาท
3.1.3	นโยบายสำหรับบรรณรักษ์ปรับปรุง พลเมืองให้มีพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์ เรียกว่า เหวินหมิง	1. จัดพิมพ์คู่มือแนะนำมารยาทกว่า 2 ล้านฉบับเพื่อแจก ประชาชน 2. “ถ่มน้ำลายอย่างมีวัฒนธรรม” ให้คำแนะนำพร้อมแจก ถุงกระดาษสำหรับถ่มน้ำลาย 3. ติดตั้งถังขยะทุก 300 ฟุตบนถนนสายหลัก และพื้นที่ สาธารณะเพื่อชักชวนให้คนเลิกนิสัยทิ้งขยะเกลื่อนกลาด 4. ดัดข้อความตามป้ายจราจรประจำทางบรรณรักษ์การขึ้นรถ อย่างศิวิไลซ์ 5. ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อช่องทางต่างๆ เช่นภาพยนตร์ การ์ตูน หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ 6. “กำหนดวันเข้าแถว” ให้ทุกวันที่ 11 ของแต่ละเดือนเป็น วันเข้าแถวบรรณรักษ์ให้ชาวจีนเลิกพฤติกรรมแซงคิวผู้อื่น 7. “วันเอื้อเฟื้อที่นั่ง” ให้วันที่ 22 ของแต่ละเดือน เป็นวัน เอื้อเฟื้อที่นั่ง ปลูกฝังให้ชาวจีนมีน้ำใจแก่เพื่อนร่วมทาง
3.1.4	นโยบายให้ความรู้ด้านมารยาท เป็นการศึกษาในชั้นเรียน	สอนนักเรียนชั้นประถมในเรื่องของมารยาทขั้นพื้นฐาน การเคารพผู้สูงอายุ และพฤติกรรมบนโต๊ะอาหารที่

		เหมาะสม ส่วนชั้นนักเรียนมัธยมปลาย จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับพื้นฐานการสนทนาระหว่างบุคคลด้วยความสุภาพ และการแต่งกายทำผมที่เรียบร้อย การเข้าแถว
3.1.5	นโยบายมาตรการส่งเสริมการต้อนรับการประชุมเอเปคด้วยพลเมืองชาวปักกิ่งที่มีความศิวิไลซ์	ปรับปรุงคุณภาพพลเมืองให้มีความเป็นอารยชนเช่น <ul style="list-style-type: none"> - การรณรงค์ให้ชาวปักกิ่งเข้าแถวอย่างเป็นระเบียบ ไม่แซงคิว - การรณรงค์ไม่ให้สูบบุหรี่ในที่สาธารณะ - การรณรงค์ให้เมาไม่ขับ - รณรงค์ให้คนข้ามถนนในทางม้าลายจนถึงการเคารพกฎสัญญาณจราจร
3.1.6	นโยบายปรับปรุงสโลแกนเมืองของปักกิ่ง	การติดตั้งสโลแกนข้อความต่างๆที่กระตุ้นจิตสำนึกที่ดีงามตาม ป้ายรถเมล์ รถไฟฟ้า รถไฟใต้ดิน ร้านค้า สนามบิน โรงแรม และตามชุมชนต่างๆ
3.2 นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน		
3.2.1	นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน	จัดทำคู่มือสำหรับนักท่องเที่ยวจีนภายในประเทศ และต่างประเทศ หัวข้อที่ระบุในคู่มือ มี การรักษาความสะอาดส่วนบุคคล (หรือ ไม่ถอดถุงเท้าหรือรองเท้าของคุณในที่สาธารณะ) อย่าพูดเสียงดัง รักษาความสุภาพและอ่อนน้อม ถ่อมตน รู้จักการรอคอยและเข้าแถวต่อคิว กินอย่างเงียบๆ ให้ความอนุเคราะห์ต่อผู้หญิง คนแก่และเด็กๆ รักษาสิ่งแวดล้อม (ไม่ขากถุงน้ำลายลงบนพื้นในที่สาธารณะ หรือ สูบบุหรี่ในที่ห้ามสูบบุหรี่)
3.2.2	นโยบายโครงการรณรงค์นักท่องเที่ยวจีนศิวิไลซ์	อบรมมารยาทที่ถูกที่ควรให้กับชาวจีน เมื่อเดินทางท่องเที่ยวทั้งในและนอกประเทศ
3.2.3	นโยบายการจัดตั้งการประชุมเรื่องกฎหมายการท่องเที่ยวฉบับใหม่	การชี้แนะให้ปฏิบัติตามระเบียบและจรรยาบรรณของสังคมเคารพความเชื่อทางศาสนา และธรรมเนียมของท้องถิ่น ดำรงคำพูดและการกระทำ และดูแลรักษาภาพแวดล้อม

3.2.4	นโยบายการใช้สื่อรณรงค์แก่นักท่องเที่ยวแดนมังกร	การใช้สื่อการรณรงค์แก่นักท่องเที่ยวประชาชนแดนมังกรที่ต้องเดินทางไปต่างประเทศ เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีมารยาท
3.2.5	นโยบายการจัดอบรมนักท่องเที่ยวก่อนออกนอกประเทศ	อบรมมารยาทนักท่องเที่ยวจีนก่อนเดินทางออกนอกประเทศ

บทที่ 4

บทวิเคราะห์นโยบาย

จากการศึกษา นโยบายต่าง ๆ โดยสามารถวิเคราะห์รูปแบบนโยบาย เพื่อปรับเปลี่ยน พฤติกรรมของคนจีน เป็น 4 ด้าน ได้แก่

1. การควบคุมการแสดงออกด้านพฤติกรรมบุคคล กล่าวคือ เป็นการควบคุมลักษณะการ แสดงออกทางด้านร่างกาย วาจา และรวมถึงด้านจิตใจ เช่นการสร้างมารยาทที่ดีด้านการแต่งกายที่ เหมาะสม การรักษาความสะอาดส่วนบุคคล เช่นการตัดผม การตัดขนจมูก การก่อสร้างเสริม บุคลิกภาพที่ดี การรณรงค์ไม่ให้สูบบุหรี่ การรณรงค์เรื่องเมาไม่ขับ เป็นต้น ในส่วนของการควบคุม ทางด้านวาจา ได้แก่ การอบรมมารยาทเรื่องการอย่าพูดเสียงดัง การสนทนาด้วยความสุภาพ และการ สำรวมคำพูด ส่วนทางด้านจิตใจ ซึ่งอาจเป็นการควบคุมที่ยากเพราะการควบคุมด้านจิตใจเป็นสิ่งที่ อยู่ภายใน ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับความสมัครใจของแต่ละบุคคล เช่น การยกระดับการบริการเพื่อสร้าง ความไว้วางใจในการที่จะเป็นเจ้าภาพและเจ้าบ้านที่ดี มีความสุภาพ อ่อนน้อมถ่อมตน การมีน้ำใจ ต่อ เด็ก สตรี และคนชรา

2. การควบคุมด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม นโยบายดังกล่าว ยังส่งเสริมให้ชาวจีนตระหนัก ในความสำคัญของการดำรงอยู่ในสังคม เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย ด้วยการรักษากฎระเบียบ การจราจร และการรักษาสิ่งแวดล้อม เช่น การรณรงค์ให้มีการปลูกต้นไม้เพื่อเพิ่มพื้นที่สีเขียว การรณรงค์ไม่สูบบุหรี่ในที่สาธารณะ หรือจากถาดน้ำลายลงในพื้นที่สาธารณะเพื่อไม่ให้เกิด มลภาวะและเสริมสร้างความสะอาด ให้แก่สถานที่

3. การควบคุมด้านวัฒนธรรม คือ การกำหนดปลูกฝังให้ชาวจีนเป็นผู้มีวัฒนธรรม หรือ อารยธรรม ที่ดีงาม เช่น การรู้จักการเข้าแถว โดยมีนโยบายกำหนดวันเข้าแถว ในทุกวันที่ 11 ของ เดือน มารยาทในการเคารพผู้ใหญ่ มารยาทบนโต๊ะอาหาร อีกทั้งการอบรมให้เข้าใจถึงวัฒนธรรม ความเชื่อ และธรรมเนียมของท้องถิ่น เพื่อการปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้องเมื่ออยู่ในฐานะนักท่องเที่ยว

4. การควบคุมด้านสื่อประชาสัมพันธ์ ซึ่งรัฐบาลจีนใช้สื่อเป็นช่องทางในการสนับสนุน นโยบายให้มีประสิทธิภาพ เช่น ป้ายประชาสัมพันธ์ ภาพยนตร์ การ์ตูน หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ มี การติดตั้งสโลแกนข้อความต่างๆที่กระตุ้นจิตสำนึกที่ดีงามตาม

ตารางที่ 2 วิเคราะห์รูปแบบการควบคุมด้านต่าง ๆ ตามนโยบายเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนจีน

รูปแบบการควบคุม/สาระสำคัญ		อ้างอิงนโยบาย
1. การควบคุมด้านพฤติกรรมบุคคล		
ด้านร่างกาย	มารยาทในการแต่งกาย การเสริมสร้างบุคลิกภาพ ที่ดี	- นโยบายให้ความรู้ด้านมารยาทเป็น การศึกษาในชั้นเรียน
	การรณรงค์ให้มาไม่ขับ	- นโยบายมาตรการส่งเสริมการ ต้อนรับการประชุมเอเปกด้วยพลเมือง ชาวปักกิ่งที่มีความศิวิไลซ์
	การรักษาความสะอาด ส่วนบุคคล	- นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการ เป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน
วาจา	การสนทนาด้วยความ สุภาพ	- นโยบายให้ความรู้ด้านมารยาทเป็น การศึกษาในชั้นเรียน
	อย่าพูดเสียงดัง	- นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการ เป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน
	ตำราวมคำพูดและการ กระทำ	- นโยบายการจัดตั้งการประชุมเรื่อง กฎหมายการท่องเที่ยวฉบับใหม่
จิตใจ	ยกระดับการบริการ	- นโยบายปฏิบัติ 5 อารยธรรม
	รักษาความสุภาพและอ่อน น้อมถ่อมตน	- นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการ เป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน
	ให้ความอนุเคราะห์ต่อ ผู้หญิง คนแก่และเด็กๆ	
	“วันเอื้อเฟื้อที่นั่ง” ให้วันที่ 22 ของแต่ละเดือน เป็น วันเอื้อเฟื้อที่นั่ง ปลูกฝังให้ ชาวจีนมีน้ำใจแก่เพื่อน ร่วมทาง	- นโยบายสำหรับรณรงค์ปรับปรุง พลเมืองให้มีพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์ เรียกว่า เหวินหมิง
การควบคุมด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม		
ดำเนิน โครงการให้ตัวเมือง และชนบทปลูกต้นไม้เพื่อ เพิ่มสีเขียว ตกแต่งปรับปรุงให้สวย งาม และสะอาด		- นโยบายปฏิบัติ 5 อารยธรรม

การรณรงค์ไม่ให้สูบบุหรี่ในที่สาธารณะ	- นโยบายมาตรการส่งเสริมการต้อนรับการประชุมเอเปกด้วยพลเมืองชาวยุโรปที่มีความศิวิไลซ์
ติดตั้งถังขยะทุก 300 ฟุตบนถนนสายหลัก และพื้นที่สาธารณะเพื่อชักชวนให้คนเลิกนิสัยทิ้งขยะเกลื่อนกลาด	- นโยบายสำหรับรณรงค์ปรับปรุงพลเมืองให้มีพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์ เรียกว่า เหวินหมิง
ติดข้อความตามป้ายจอรถประจำทางรณรงค์การขึ้นรถอย่างศิวิไลซ์	- นโยบายพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์ เรียกว่า เหวินหมิง
การจัดระเบียบจราจร	- นโยบายการจัดระเบียบแบบมังกรจีน
รณรงค์ให้คนข้ามถนนในทางม้าลายจนถึงการเคารพกฎสัญญาณจราจร	
รักษาสิ่งแวดล้อม (ไม่ขากถูถ่มน้ำลายลงบนพื้นในที่สาธารณะหรือ สูบบุหรี่ในที่ห้ามสูบบุหรี่)	- นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน
ดูแลรักษาสภาพแวดล้อม	- นโยบายการจัดตั้งการประชุมเรื่องกฎหมายการท่องเที่ยวฉบับใหม่
การควบคุมด้านวัฒนธรรม	
ปลูกฝังให้ชาวเมืองกรุงปักกิ่งมีนิสัยรู้จักเข้าคิวการเข้าแถว	- นโยบายปฏิบัติ 5 อารยธรรม - นโยบายให้ความรู้ด้านมารยาทเป็นการศึกษาในชั้นเรียน - นโยบายมาตรการส่งเสริมการต้อนรับการประชุมเอเปกด้วยพลเมืองชาวยุโรปที่มีความศิวิไลซ์ - นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน
“ถ่มน้ำลายอย่างมีวัฒนธรรม” ให้คำแนะนำพร้อมแจกถุงกระดาษสำหรับถ่มน้ำลาย	- นโยบายสำหรับรณรงค์ปรับปรุงพลเมืองให้มีพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์ เรียกว่า เหวินหมิง
“กำหนดวันเข้าแถว” ให้ทุกวันที่ 11 ของแต่ละเดือนเป็นวันเข้าแถวรณรงค์ให้ชาวจีนเลิกพฤติกรรมแซงคิวผู้อื่น	- นโยบายสำหรับรณรงค์ปรับปรุงพลเมืองให้มีพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์ เรียกว่า เหวินหมิง
มารยาทการเคารพผู้ใหญ่	- นโยบายให้ความรู้ด้านมารยาทเป็น

มารยาทบนโต๊ะอาหาร	การศึกษาในชั้นเรียน - นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน
ปฏิบัติตามระเบียบและจรรยาบรรณของสังคม	- นโยบายการจัดตั้งการประชุมเรื่องกฎหมายการท่องเที่ยวฉบับใหม่
เคารพความเชื่อทางศาสนาและธรรมเนียมท้องถิ่น	
การควบคุมสื่อ	
ติดข้อความตามป้ายจราจรประจำทางรถรางรถจักรยานยนต์ รถอย่างสิวีไลซ์	- นโยบายสำหรับรถรางปรับปรุงพลเมืองให้มีพฤติกรรมที่สิวีไลซ์ เรียกว่า เหวินหมิง
ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อช่องทางต่างๆ เช่นภาพยนตร์ การ์ตูน หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์	
ติดตั้งสโลแกนข้อความต่างๆ ที่กระตุ้นจิตสำนึกที่ดีงามตามป้ายรถเมล์ รถไฟฟ้า รถไฟใต้ดิน ร้านค้า สนามบิน โรงแรม และตามชุมชนต่างๆ	นโยบายปรับปรุงสโลแกนเมืองของปักกิ่ง
คู่มือสำหรับนักท่องเที่ยวจีนภายในประเทศ และต่างประเทศ	นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน
ได้เผยแพร่โฆษณา เกี่ยวกับการรณรงค์มารยาทการท่องเที่ยวต่างประเทศ	นโยบายการใช้สื่อรณรงค์แก่นักท่องเที่ยวแคว้นมั่งกร

จากสาระสำคัญของนโยบายต่าง ๆ ที่รัฐบาลจีนได้สร้างขึ้นเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนจีนนั้น ผู้วิจัยสามารถนำมาวิเคราะห์ตามแนวความคิดของมิเชล ฟูโกต์ได้ ดังนี้

1. อำนาจและการปกครองสมัยใหม่

อำนาจ ตามแนวความคิดของ มิเชล ฟูโกต์ คือ อำนาจนั้นไม่ได้มีแต่ด้านลบ ในแง่ของการกดขี่และควบคุม แต่อำนาจยังสร้างสรรค์ผลผลิต ไม่ว่าจะเป็นความสุข รูปแบบของความรู้และวาทกรรมต่างๆ ซึ่งถือเป็นการให้ความหมายที่มีนัยในเชิงการเสริมสร้างอำนาจด้วย

เมื่อพิจารณาเนื้อหาของนโยบายการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนจีน ทั้งนโยบายการเป็นเจ้าบ้านที่ดี และนโยบายนักท่องเที่ยวจีนที่ดี จึงเสมือนการดึงเอาความเป็นตัวตน ของคนจีน จนเป็นอัตลักษณ์ ของคนจีน ที่คนทั่วโลกต่างกล่าวขาน ในเรื่องการพฤติกรรมการพูดเสียงดัง การไว้

มารยาท ซึ่งทั้งรัฐบาลจีนและคนจีนต่างก็รู้และยอมรับว่าเป็นจริง รัฐบาลจีนใช้อำนาจเป็นการบ่มเพาะพฤติกรรม ปลูกฝังอารยธรรมที่ค้ำจุน ผ่านกระบวนการใช้อำนาจทางสังคม ซึ่งเป็นวิธีการใช้อำนาจอย่างแนบเนียนเปลี่ยนแปลงการกระทำของชาวจีน การกำหนดนโยบายดังกล่าว ไม่ได้ใช้การบังคับ แต่ยังใช้หลักความเป็นจริง และเมื่อชาวจีนถูกควบคุมด้วยอำนาจของนโยบาย ด้วยวิธีการที่ทำให้คนจีนเป็นที่ยอมรับในสังคมโลกมากขึ้น ชาวจีนจึงมี จึงตอบสนองนโยบายและส่งเสริมนโยบายให้ดำรงอยู่ต่อไป โดยที่ผลผลิตของอำนาจคือ ความสุขของคนจีนที่สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองจนเป็นที่ยอมรับในสังคมโลกได้ อีกทั้งนโยบายบางนโยบายยังเป็นการเสริมสร้างความรู้ เช่น นโยบายการอบรมจรรยาบรรณมารยาท การอบรมมารยาทบนโต๊ะอาหาร ล้วนเป็นสิ่งมีประโยชน์ที่ผู้กระทำได้รับประโยชน์จึงไม่รู้สึกรู้สึกรถึงการถูกบังคับโดยอำนาจ

นอกจากนี้ นโยบายจัดทำคู่มือฉบับสำหรับท่องเที่ยวต่างประเทศ ระบุหัวข้อในเรื่องพฤติกรรมที่เหมาะสมสำหรับชาวจีนในขณะที่ท่องเที่ยวต่างประเทศ หัวข้อที่ระบุในคู่มือ มี การรักษาความสะอาดส่วนบุคคล (หรือ ไม่ถอดถุงเท้าหรือรองเท้าของคุณในที่สาธารณะ) อย่าพูดเสียงดัง รักษาความสุภาพและอ่อนน้อมถ่อมตน รู้จักการรอคอยและเข้าแถวต่อคิว กินอย่างเงี้ยวๆ ให้ความอนุเคราะห์ต่อผู้หญิง คนแก่และเด็กๆ รักษาสิ่งแวดล้อม (ไม่ขว้างขยะลงบนพื้นในที่สาธารณะ หรือ สูบบุหรี่ในที่ห้ามสูบบุหรี่ ตามแนวคิดของฟูโกต์ กล่าวว่า สภาวะจิตใจหรือชีวญาณที่อยู่ในตัวเราเองจะเข้ามาใช้อำนาจกับตัวเราให้ปฏิบัติตามการเป็นเจ้าบ้านที่ดี จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญมากต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพราะสิ่งที่ให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจกลับมาใช้บริการซ้ำอีก คือ การที่ประชากรในท้องถิ่นมีมนุษยสัมพันธ์ มีวัฒนธรรมที่ค้ำจุน คำนึงถึงสวัสดิภาพความเป็นอยู่ทั้งของตนเอง ชุมชนและผู้มาเยือน

2. เทคนิคในการควบคุมวินัย

นโยบายที่รัฐบาลจีนกำหนด เป็นลักษณะความประพฤติในลักษณะปัจเจกบุคคลไม่สามารถบังคับได้ หากแต่บุคคลใดไม่ปฏิบัติตาม ก็จะได้รับผลกระทบ ในพฤติกรรมนี้ ที่เรียกว่าพฤติกรรมไร้มารยาท ตามที่ชาวโลกได้ประณามคนจีน ว่ามี “ พฤติกรรมเสียหายที่เลื่องลือมากที่สุด 10 แบบด้วยกัน ได้แก่ ถ่มน้ำลาย ทิ้งขยะเกลื่อนกราด ยื้อแย่งที่นั่งบนรถประจำทาง แฉงคิว ถอดรองเท้าในห้องอาคารสาธารณะ เปลือยร่างกายบนตักอาหารพูนล้านจานในร้านอาหารบุฟเฟต์ ค่า

ทอโขมงโหลงเจง” การควบคุมวินัยจึงไม่ได้เป็นการบังคับโดยตรง แต่เป็นการกดบังค้ำที่มองไม่เห็น ซึ่งฟูโกต์ใช้คำว่าที่ ทำให้รู้สึกว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาในชีวิตประจำวัน จนสามารถเข้าควบคุมวัตรปฏิบัติของร่างกายมนุษย์ ให้เราต้องยอมรับไปตามสภาพภายใต้การทำงานของกลยุทธในกระบวนการสร้างบรรทัดฐานนี้เอง เทคนิคในการควบคุมวินัย ได้แก่

นโยบายการเป็นเจ้าบ้านที่ดีของจีนในการต้อนรับนักท่องเที่ยว

- นโยบาย การให้การศึกษาอย่างมีอารยธรรม 6 ประการ ซึ่งเนื้อหาสาระเป็นการกล่าวถึงมารยาทด้านต่างๆ กล่าวคือ มารยาทในชีวิตประจำวัน ได้แก่ การสนทนา การรับประทานอาหาร มารยาทในสังคม มารยาท ในสนามแข่งขันกีฬา มารยาทในโรงเรียน มารยาทการต้อนรับชาวต่างชาติ มารยาทเหล่านี้ถือเป็นมารยาทที่สุภาพชนควรปฏิบัติ ซึ่งชาวจีนจะต้องมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมมารยาทเหล่านี้ ถือเป็น การปฏิบัติที่ปกติของคนทั่วไป ซึ่งคนจีนต้องระลึกและเข้าใจในความเป็นมารยาทสากล
- นโยบายการจัดระเบียบแบบจีน เป็นการจัดนโยบายด้านการจราจรให้มีความคล่องตัวมากขึ้น เนื่องจากเป็นที่ทราบกันว่าประเทศจีนเป็นประเทศที่มีประชากรหนาแน่น ดังนั้นการจราจรจึงคับคั่งตามไปด้วย การจกณะนโยบายการจัดระเบียบแบบมังกรจีน เป็นการกำหนดให้ รถยนต์สามารถวิ่งได้บนท้องถนนตามหมายเลขทะเบียนที่ตรงกับ วันคู่หรือวันคี่ ต่อมกำหนดให้ รถหมายเลขทะเบียน N และ N+7 ตรงกับวันใด ระหว่างจันทร์ถึงศุกร์ให้หยุดวิ่งในวันนั้น นอกจากรถของหน่วยงานราชการให้ลดปริมาณลง มาตรการนี้จีนจัดออกมาเพื่อสร้างความสงบเรียบร้อยให้แก่สังคมของประชาชนจีน เมื่อมีการยอมรับถึงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น คือ ทำให้การจราจรคล่องตัว จึงมีความสะดวกในการเดินทาง นโยบายนี้จึงเป็นการควบคุมวินัยการใช้รถใช้ถนนในจีน
- นโยบายสำหรับบรรณรักษ์ปรับปรุงพลเมืองให้มีพฤติกรรมที่ดีวิไลซ์ เรียกว่า เหวินหมิง มารควบคุมวินัยเรื่องการถ่มน้ำลายของคนจีน ซึ่งคนจีนมีความเคยชินต่อการขากถุงน้ำลาย การควบคุมพฤติกรรมนี้หากเป็นการบังคับเด็ดขาดจะทำให้เกิดอำนาจต่อต้านรัฐบาลจีนได้ใช้แนวทางการค่อยเป็นค่อยไปโดยให้คำแนะนำเรื่องการ “ถ่มน้ำลายอย่างมีวัฒนธรรม” พร้อมแจกถุงกระดาษสำหรับถ่มน้ำลาย ในเบื้องต้นอาจสร้างความรำคาญเรื่องการพกถุงกระดาษไปไหนมาไหน ทางรัฐบาลก็ได้จัดการเรื่องการติดตั้งถัง

ขณะ ควบคู่กันไปด้วย เพื่อเพิ่มสร้างวินัยในการทิ้งขยะให้เป็นที่ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ จะทำให้เกิดอำนาจบังคับให้คนจีนดูน้ำลายน้อยลงและเลิกไปในที่สุด

- นโยบายให้ความรู้ด้านมารยาทเป็นการศึกษาในชั้นเรียนและนโยบายมาตรการส่งเสริมการต้อนรับการประชุมเอเปค มีเนื้อหาด้านการควบคุมวินัยเรื่องการเข้าแถว การรู้จักรอไม่แซงคิว

นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของจีน

เป็นการควบคุมวินัยด้านพฤติกรรมที่เหมาะสมของชาวจีนขณะไปท่องเที่ยวในต่างประเทศ ซึ่งได้มีการอบรมเรื่องมารยาท การปฏิบัติตามวัฒนธรรม ความเชื่อทางศาสนา และธรรมเนียมของท้องถิ่น ซึ่งชาวจีนควรปฏิบัติเพื่อให้เป็นที่ยอมรับและได้รับการต้อนรับที่ดีจากเจ้าบ้าน หรือเจ้าของประเทศ เทคนิคการควบคุมวินัยนี้เป็นการนำประสบการณ์เก่ามาเล่าผ่านสื่อเพื่อให้ชาวจีนมองเห็นภาพตนเองและถูกสังคมประณามเพื่อกลับมาพัฒนาตนเองให้เป็นที่ยอมรับของสังคม หากคนจีนยังต้องการที่จะเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีก็ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดของสังคมดังกล่าว

3. การวิเคราะห์ผ่านวาทกรรม

นโยบายต่างที่รัฐบาลจีนได้กำหนดขึ้นนั้น เป็นนโยบายที่สร้างเกิดจากความตระหนักในสถานการณ์ที่ทั่วโลกต่างมองภาพคนจีนในทางที่ไม่เหมาะสม ซึ่งพฤติกรรมที่ถูกว่าขานดังกล่าว ไม่ได้เป็นของใครคนใดคนหนึ่งแต่เป็นภาพรวมของสังคมที่ลงความเห็นและยึดเหี้ยมความคิดนั้นให้แก่ความจีน ซึ่ง มิเชล ฟูโกต์ เรียกว่า วาทกรรม

วิเคราะห์วาทกรรมมูลเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลง

วาทกรรม เกี่ยวกับ พฤติกรรมของคนจีนนั้น มีความเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและ โครงสร้างทางสังคมในแง่ของมารยาท ซึ่งในสังคมการดำรงอยู่ด้วยกันจำเป็นต้องมีกฎระเบียบ กติกา และมารยาททางสังคม ที่จะช่วยให้สังคมเกิดความสงบสุข คนในสังคมอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข วาทกรรมที่ตอกย้ำ แสดงถึงพฤติกรรมของคนจีน ตัวอย่าง เช่น

“พูดเสียงดังอย่างที่เขารู้สึกว่าเจ้าคุยกัน”

“ปัญหาพฤติกรรมที่นานาประเทศเจ้าบ้านซึ่งต้อนรับนักท่องเที่ยวจีน มองและเห็นว่าเป็นนิสัยเสีย น่ารังเกียจ นั้นมีตั้งแต่ การพูดคุยโหวกเหวก โวยวายเสียงดัง ไม่สำรวมฯ แชนกวี เบียดแย่ง และข้ามถนนตามใจไม่ดูสัญญาณไฟ หนักไปจนถึงขั้นการจับถ่ายอย่างผิดสุขลักษณะ นี่ยังไม่นับรวมมารยาทในการตอบแทนผู้บริการในสถานที่ต่างๆ อาทิ ค่าทิป ฯลฯ ซึ่งเมื่อมองในภาพรวมแล้ว เหล่านี้คือปัญหาทางด้านมารยาทสังคม แม้จะไม่ใช่ปัญหาทางด้านจริยธรรม คุณธรรม และสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้แต่ก็ต้องใช้เวลาของการรณรงค์อย่างต่อเนื่องนานทีเดียว” (ผู้จัดการออนไลน์, 2556)

“สิ่งที่รับไม่ได้มากที่สุดของนักท่องเที่ยวชาวจีน คือ มารยาท และความสะอาด แม้ผลสำรวจดังกล่าวจะสื่อว่านักท่องเที่ยวจีนอาจไม่ใช่นักท่องเที่ยวที่น่ารักที่สุด แต่ก็ไม่ได้แปลว่าเป็นนักท่องเที่ยวที่สมควรละเลยมากที่สุด” (ไทยรัฐออนไลน์)

"พูดเสียงดังในที่สาธารณะ, ทำลายศิลปะ โบราณสถาน, ปัสสาวะลงสระว่ายน้ำ, ไม่รู้จักการเข้าคิว, ขโมยเสื้อชูชีพบนเครื่องบิน, ถ่มน้ำลายจากเสล็ด, ฯลฯ " พฤติกรรมเหล่านี้ได้สร้างความเอือมระอาให้กับเจ้าของประเทศที่คนจีนไปเยือน เป็นภาพลักษณ์แง่ลบที่ทางรัฐบาลจีนกำลังเร่งปรับปรุง”

วาทกรรมเหล่านี้ เป็นวาทกรรมเชิงอำนาจที่มีความสำคัญต่อความคิดในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของคนจีนให้ดีขึ้นและเป็นที่ยอมรับของชาวโลก ดังจะเห็นได้ว่า คำกล่าวต่างๆเหล่านี้ เป็นเพียงคำกล่าวที่เกิดขึ้น แต่มีความสำคัญในเชิงอำนาจทางสังคม ที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของจีน และอำนาจนี้เป็นอำนาจที่มีอิทธิพลต่อประเทศจีน หากคนจีนไม่สนใจ ต่อภาพลักษณ์ที่คนทั่วโลกกล่าวถึง จีนก็สามารถดำรงอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาใคร แต่ประเทศจีนต้องการเป็นประเทศมหาอำนาจ การมีภาพลักษณ์ที่ดี ได้รับการยอมรับจึงเป็นสาเหตุทำให้รัฐบาลจีนเล็งเห็นความสำคัญและรณรงค์กำหนด นโยบายต่างๆ เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนจีน จึงนำไปสู่วาทกรรมแห่งการเปลี่ยนแปลง

วาทกรรมแห่งการเปลี่ยนแปลง

จากการศึกษา นโยบายการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนจีน ผู้วิจัยได้ค้นพบวาทกรรม ที่สำคัญ ได้แก่

“อารยธรรม” ซึ่งอารยธรรมนั้นมีความหมายว่า ความเจริญ รัฐบาลจีนใช้คำว่า อารยะ กำหนดนโยบาย เช่น นโยบายปฏิบัติ 5 อารยธรรม และนโยบายให้การศึกษาอย่างมีอารยะ 6 ประการ ซึ่งทางนัย หากจีนได้ปฏิบัติตามนโยบายดังกล่าว ก็จะถูกกล่าวขานว่าเป็นผู้

เจริญ ซึ่งความเป็นมนุษย์ทุกคนต่างต้องการการยอมรับจากสังคม ชาวจีนก็เช่นกัน ความเป็นอารยะ หรือความเจริญจึงมักมากับกฎระเบียบ มารยาททางสังคม

“วัฒนธรรม” คือสิ่งที่ยึดถือปฏิบัติกันสืบมาที่เรียกว่าคิงกัม นโยบายการสร้างวัฒนธรรมที่คิงกัม จึงได้แก่ วัฒนธรรมการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การรักษาสันติภาพ ตัวอย่างเช่น นโยบายปรับปรุงพลเมืองให้มีพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์ เรื่อง “การถ่มน้ำลายอย่างมีวัฒนธรรม” นั้น ซึ่งรัฐบาลจีนเห็นว่าการถ่มน้ำลายเป็นความเคียดขื่นของคนจีน แม้แต่ผู้นำของจีนยังมีพฤติกรรมดังกล่าว แต่พฤติกรรมนี้สามารถเปลี่ยนแปลงให้คิงกัมได้ โดยใช้มารยาทเข้าไปควบคุมการปฏิบัติ การถ่มน้ำลายอย่างมีวัฒนธรรม คือ การถ่มน้ำลายแบบสุภาพที่สังคมสามารถยอมรับได้ ทั้งนี้รัฐบาลให้คำแนะนำพร้อมแจกถุงเพื่อเป็นแบบอย่างในการประพฤติและปฏิบัติให้วัฒนธรรม

“ศิวิไลซ์” แปลว่าความเจริญ รุ่งเรือง ความศิวิไลซ์นั้น จะพบได้จากวัฒนธรรมตะวันตกซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นเมืองศิวิไลซ์ คือมีความเจริญทั้งด้านสถานที่และผู้คน การใช้นโยบายสร้างความสำเร็จ จึงเป็นการตอกย้ำให้เห็นถึงความต้องการการเปลี่ยนแปลงคนจีนให้มีความเจริญด้านพฤติกรรมเทียบเท่ากับคนตะวันตก จึงได้มีนโยบายโครงการรณรงค์นักท่องเที่ยวจีนศิวิไลซ์ นโยบายมาตรการส่งเสริมการต้อนรับการประชุมเอเปคด้วยพลเมืองชาวปักกิ่งที่มีความศิวิไลซ์ นโยบายสำหรับรณรงค์ปรับปรุงพลเมืองให้มีพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์ เรียกว่า เหวินหมิง และนโยบายการฝึกอบรมนักท่องเที่ยวก่อนนออกประเทศ ที่อบรมหลักสูตรเรื่องมารยาทสากลและหลักปฏิบัติในการเข้าสังคมตามวิถีของโลกตะวันตก ซึ่งเป็นการสอนด้านบุคลิกภาพ มารยาทในการรับประทานอาหาร ซึ่งประเทศจีนได้รับการยอมรับว่าเป็นประเทศมหาอำนาจแล้ว หากคนจีนมีพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์ ก็จะทำให้ประเทศจีนเป็นที่น่ายอมรับและน่าเกรงขามมากขึ้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การจัดระเบียบพฤติกรรมมารยาทที่ดีของจีน เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษานโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับมารยาทของเจ้าบ้านที่ดีในการต้อนรับนักท่องเที่ยวและเพื่อศึกษานโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตเรื่องเวลาในการศึกษา นโยบายและกระบวนการของรัฐบาลจีนในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมด้านมารยาทของประชาชน ในช่วงปี พ.ศ. 2549-2557

สรุปผลการวิจัย

การเริ่มจริงจังกับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนจีน เริ่มจากกระแสชาวโลกที่เริ่มมีการกล่าวถึงพฤติกรรมอันน่ารังเกียจของคนจีน ทำให้รัฐบาลจีนดำเนินการแก้ไข เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศในฐานะประเทศมหาอำนาจประเทศหนึ่ง รัฐบาลจีน จึงได้สร้างหน่วยงานบริหารการท่องเที่ยวของจีน จัดให้อยู่ใต้อำนาจของรองนายกรัฐมนตรีด้านเศรษฐกิจ ควบคู่กับมุขมนตรีด้านความมั่นคงและมุขมนตรีด้านการต่างประเทศ โดยกิจการด้านการท่องเที่ยวของจีนอยู่ใต้ความรับผิดชอบของ สำนักงานบริหารการท่องเที่ยวแห่งชาติของจีน หรือ “จงกว้อลวี่อิ่วจวี” ซึ่งสำนักงานนี้ ประกอบด้วยหน่วยงานย่อยที่รับผิดชอบนโยบายต่างๆ โดยตรง โดยนโยบายดังกล่าว เริ่มต้นจากการที่ประเทศจีนเป็นเจ้าภาพในการแข่งขัน โอลิมปิก เกมส์ ปี 2008 (ปักกิ่งเกมส์) หลังจากนั้นจึงมาร่างนโยบายดังกล่าว จนถึงการออกกฎหมายว่าด้วยการควบคุมและการจัดระเบียบธุรกิจท่องเที่ยวอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2556 ผู้วิจัยจะแบ่งนโยบายออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. นโยบายการเป็นเจ้าของที่ดินของจีนในการต้อนรับนักท่องเที่ยว
2. นโยบายการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของจีน

นโยบายการเป็นเจ้าของที่ดินของจีนในการต้อนรับนักท่องเที่ยว

นโยบายนี้การเป็นเจ้าของที่ดินที่ดีในการต้อนรับนักท่องเที่ยวจีนเป็นการให้ความสำคัญในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนจีนเพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของพลเมืองจีน ความมั่นคงภายในประเทศและความสัมพันธ์ ระหว่างต่างประเทศ ในภาพรวม โดยนโยบายการเป็นเจ้าของที่ดินของจีนในการต้อนรับนักท่องเที่ยว มีทั้งหมด 6 นโยบาย ดังนี้

1. นโยบายที่เกิดขึ้นในช่วงเตรียมความพร้อมจัดงาน โอลิมปิก ได้แก่
 - 1.1 นโยบายปฏิบัติ 5 อารยธรรม
 - 1.2 นโยบายการให้การศึกษาอย่างมีอารยธรรม 6 ประการ
 - 1.3 นโยบายการจัดระเบียบแบบมังกรจีน ประกอบด้วย
2. นโยบายการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่พนักงาน
3. นโยบายสำหรับบรรณรักษ์ปรับปรุงพลเมืองให้มีพฤติกรรมที่ศิวิไลซ์ เรียกว่า เหวินหมิง
4. นโยบายให้ความรู้ด้านมารยาทเป็นการศึกษาในชั้นเรียน
5. นโยบายมาตรการส่งเสริมการต้อนรับการประชุมเอเปคด้วยพลเมืองชาวปักกิ่งที่มีความศิวิไลซ์

6. นโยบายปรับปรุงสโลแกนเมืองของปักกิ่ง

ซึ่งนโยบายต่าง ๆ เหล่านี้ แสดงให้เห็นถึงความตระหนักในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมด้านมารยาทคนจีนของรัฐบาลจีนอย่างจริงจัง และในด้านของการรักษาสภาพแวดล้อม การรักษาระเบียบวินัย ซึ่งนโยบายเหล่านี้เป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของพลเมืองและประเทศจีนในการเป็นประเทศแห่งท่องเที่ยว การเชิญชวนให้ชาวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศจีน ซึ่งประเทศจีน มีกรุงปักกิ่ง ซึ่งเป็นเมืองหลวงของจีน เป็นแหล่งรวมอารยธรรม วัฒนธรรมเก่าแก่ โบราณสถานที่สำคัญ แหล่งอารยธรรมเก่าแก่ ที่ชาวต่างชาติสนใจ หากพลเมืองจีนเป็นเจ้าของที่ดิน ย่อมมีผู้ที่ต้องการจะไปท่องเที่ยวเยี่ยมชมได้โดยไม่เกิดความแคลงใจ

นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน

สำหรับนโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของจีน รัฐบาลจีนได้ตระหนักถึงเสียงวิพากษ์วิจารณ์ถึงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวจีนในการเดินทางท่องเที่ยวไปยังประเทศต่างๆ และได้สร้างพฤติกรรมไม่เหมาะสม แสดงถึงความไร้ซึ่งอารยธรรม ทั้งนี้ เพราะประเทศจีนได้ก้าวสู่

ความเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจอันดับสองของโลก ภาพลักษณ์ของประชาชนจึงเป็นสิ่งที่ไม่อาจมองข้ามได้ รัฐบาลจีนจึงได้กำหนดนโยบาย ด้านการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของจีน จำนวน 5 นโยบาย และแต่งตั้งหน่วยงานรับผิดชอบในแต่ละนโยบาย ได้แก่

1. นโยบายของรัฐบาลจีนเกี่ยวกับการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีของคนจีน
2. นโยบายโครงการรณรงค์นักท่องเที่ยวจีนสิวิไลซ์
3. นโยบายการจัดตั้งการประชุมเรื่องกฎหมายการท่องเที่ยวฉบับใหม่
4. นโยบายการใช้สื่อรณรงค์แก่นักท่องเที่ยวแดนมังกร
5. นโยบายการจัดอบรมนักท่องเที่ยวก่อนออกนอกประเทศ

นโยบายทั้ง 5 นี้ มุ่งสร้างความเป็นพลเมืองที่เจริญแล้วของจีน โดยการส่งเสริมการอบรม ศึกษามารยาท ความมีวัฒนธรรม โดยการส่งเสริมให้คนจีนเห็นภาพโดยใช้สื่อประชาสัมพันธ์ จากผลสะท้อนทางสังคมในอดีต เพื่อการปรับเปลี่ยน และปรับปรุงให้คนจีนเป็นชาติที่มีวัฒนธรรม สัมกับที่เป็นชาติมหาอำนาจที่ยิ่งใหญ่ นำเกรงขาม ไปที่ใดก็ได้ รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ส่งผลให้เกิดความมีอิทธิพลทางสังคม ที่สามารถทำให้ประเทศจีนเป็นมหาอำนาจได้อย่างภาคภูมิใจ

จากนโยบายการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมคนจีนของรัฐบาลจีน ทั้ง 2 นโยบาย หลัก สามารถวิเคราะห์สรุปรูปแบบการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ได้ เป็น 4 ด้าน คือ

1. การควบคุมการแสดงออกด้านพฤติกรรมบุคคล ซึ่งเป็นการควบคุมลักษณะการแสดงออกทางด้านร่างกาย วาจา และรวมถึงด้านจิตใจ
2. การควบคุมด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม การให้ความสำคัญของการดำรงอยู่ในสังคม เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย ด้วยการรักษากฎระเบียบการจราจร และการรักษาสิ่งแวดล้อมให้น่าอยู่
3. การควบคุมด้านวัฒนธรรม คือ การกำหนดปลูกฝังให้ชาวจีนเป็นผู้มีวัฒนธรรม หรืออารยธรรม ที่ดีงาม และสามารถเข้าใจถึงวัฒนธรรม ความเชื่อ และธรรมเนียมของท้องถิ่น เพื่อการปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้องเมื่ออยู่ในฐานะนักท่องเที่ยว
4. การควบคุมด้านสื่อประชาสัมพันธ์ ซึ่งรัฐบาลจีนใช้สื่อเป็นช่องทางในการสนับสนุนนโยบายให้มีประสิทธิภาพ

การวิเคราะห์ตามแนวคิด อำนาจและการปกครองสมัยใหม่ ของมิเชล ฟูโกต์

จากสาระสำคัญของนโยบายต่าง ๆ ที่รัฐบาลจีนได้สร้างขึ้นเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของ
คนจีน ผู้วิจัยสามารถนำมาวิเคราะห์ตามแนวความคิดของมิเชล ฟูโกต์ได้ ดังนี้

1. อำนาจและการปกครองสมัยใหม่

รัฐบาลจีนได้ใช้วิธีการสร้างนโยบายปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนจีนมาการบ่มเพาะ
พฤติกรรม ปลุกฝังอารยธรรมที่ดั่งาม ผ่านกระบวนการใช้อำนาจทางสังคม ซึ่งก็คือ อำนาจจากเสียง
สะท้อนถึงพฤติกรรมคนจีนที่ชาวโลกต่างกล่าวขาน ซึ่งนโยบายที่ถูกสร้างขึ้นนี้หากไม่มีการปฏิบัติ
การของอำนาจ ก็จะเป็นเพียงนโยบายลอยๆ ซึ่งมีผลไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลง รัฐบาลใช้อำนาจ
อย่างแนบเนียนเปลี่ยนแปลงการกระทำของคนจีน โดยให้พฤติกรรมดังกล่าวเสมือนเป็นการใช้ชีวิต
ปกติ เมื่อทุกคนกระทำพฤติกรรมดังกล่าวจะถูกยอมรับว่าเป็นปกติ จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดี
ดังนั้นการใช้อำนาจทางสังคมเข้ามาจัดกระทำของคนจีน ด้วยวิธีการที่ทำให้เป็นที่ยอมรับในสังคม
นั้น จึงได้รับการตอบสนองและส่งเสริมให้ดำรงอยู่ต่อไป วิธีการของความรุนแรงที่แยบยลและยาก
ต่อการต่อต้าน แต่ง่ายต่อการควบคุม คือกระบวนการที่ยัดเยียดให้คนจีนมีพฤติกรรมที่ดีตามที่
รัฐบาลจีนและสังคมโลกต้องการ

นอกจากนี้ ผลผลิตทางอำนาจ ตามแนวความคิดของฟูโกต์ ยังช่วยสร้างความรู้และความสุข
และสร้างอำนาจทางการเมืองของประเทศจีน ในการที่พลเมืองจีนได้รับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม
ให้เป็นผู้มีวัฒนธรรมแล้วนั้น ประเทศจีนก็จะก้าวสู่ความเป็นประเทศมหาอำนาจได้อย่างสมศักดิ์ศรี
ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมืองและการปกครองที่มีประสิทธิภาพ

2. เทคนิคในการควบคุมวินัย

ลักษณะการควบคุมความประพฤติหรือการควบคุมวินัยนั้น รัฐบาลจีน ไม่ได้ทำการบังคับ
โดยตรง แต่เป็นเพียงการกำหนดนโยบาย ให้คนจีนปฏิบัติตาม โดยไม่รู้สึกรู้ตัวว่าถูกบังคับ โดย
นโยบายแต่ละนโยบายเป็นการปลุกฝังเรื่องมารยาททางสังคม และวัฒนธรรมที่ดั่งาม ส่งเสริมให้
เกิดความเป็นเมืองศิวิไลซ์ การกระทำเช่นนี้ ทำให้คนจีนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยไม่รู้ตัว

และเมื่อปฏิบัติซ้ำๆจนเกิดเป็นพฤติกรรม หรือเป็นลักษณะนิสัยที่ได้รับการปรุงแต่งแล้ว การใช้เทคนิคการควบคุมวินัยโดยนโยบายของรัฐบาลจีน ทำให้คนจีนเห็นภาพลักษณ์ที่ดีและเกิดการยอมรับในผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจึงพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเพื่อนำไปสู่การยอมรับของสังคม

3. การวิเคราะห์ผ่านวาทกรรม

วาทกรรม เป็นอำนาจที่ส่งผลกระทบต่ออัตลักษณ์ทางสังคม ความสัมพันธ์ทางสังคม ระบบความรู้และความเชื่อในสังคม นักท่องเที่ยวจีนอยู่ใต้บริบทของสังคม ที่ถูกคนทั่วโลก สร้างวาทกรรมเกี่ยวกับความประพฤติน่าไว้วางใจ พฤติกรรมการเป็นนักท่องเที่ยวที่แย่ ผลจากอำนาจวาทกรรมดังกล่าว ทำให้รัฐบาลจีน ในฐานะผู้นำประเทศเกิดความตระหนักถึงผลกระทบต่อภาพรวมในประเทศ จึงได้กำหนดนโยบายเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนจีนให้เป็นที่ยอมรับของสังคมโลก ด้วยเหตุที่เมื่อประเทศจีนเปิดประเทศ พลเมืองจีนจึงต้องปรับตัวให้มีความเป็นสากล ทั้งด้านเรื่องมารยาท การใช้ชีวิต มารยาททางสังคม และการเป็นผู้ที่มีวัฒนธรรม เพื่อนำไปสู่ความก้าวหน้าทางอำนาจ ดังนั้นวาทกรรมที่รัฐบาลจีนนำมาใช้เป็นอำนาจในการควบคุมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนจีนคือ การสร้างความเป็นอารยธรรม การเป็นผู้มีวัฒนธรรม และการเป็นผู้มีความศิวิไลซ์ ทั้งนี้หมายรวมถึงสัญลักษณ์ความศิวิไลซ์ของทั้งประเทศ

วาทกรรมเหล่านี้นอกจากจะเป็นเครื่องมือตอกย้ำความคิด พฤติกรรม ตลอดจนลักษณะความเป็นอยู่ของคนจีนแล้ว วาทกรรมเองยังเป็นเครื่องมือสร้างการยอมรับและการต่อต้านจากอำนาจวาทกรรมนั้น นั่นหมายถึงการที่คนจีนยอมรับในวาทกรรม “การไม่มีมารยาท” คนจีนก็จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นคนมีมารยาท เพื่อความศิวิไลซ์ และการยอมรับการเป็นคนมีวัฒนธรรม แห่งเมืองที่ศิวิไลซ์ อย่างที่รัฐบาลกำหนดและประชาชนโลกต่างกำลังจ้องมองถึงผลแห่งการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นรัฐบาลจีนในฐานะผู้ปกครองประเทศมหาอำนาจอันดับสองของโลก จึงต้องสามารถบริหารคนในประเทศให้เป็นที่ยอมรับและประจักษ์ต่อสายตาคนทั้งโลกได้

บรรณานุกรม

กฤษณ์ จันทรทัต.บทความวิเคราะห์ มิเชล ฟูโกต์ : ร่างกายใต้บงการปฐมบทแห่งอำนาจในวิถี

สมัยใหม่.<http://www.artsedcenter.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=539325313&Ntype=9> สืบค้นเมื่อวันที่ 28 เมษายน 2558.

กัลยากร ศุภธราธาร.(2548).การวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ (เศรษฐศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

จารุณี วงศ์ละคร.(2557). วาทกรรมบุญในวรรณกรรมอีสาน.ทุนอุดหนุนวิจัยทั่วไป คณะมนุษยศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ 2557. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ประวิต เอราวรรณ์. การวิจัยเชิงคุณภาพ. <http://www.udru.ac.th/kmudru/document/research2.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2558.

พันธ์เกษม ไหลสกุล.(2).การดำเนินการตามนโยบายการจัดระเบียบสังคม : กรณีศึกษาการจัดระเบียบสถานบริการในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ศินี สุทธิวิภากร.(2552) วาทกรรมของมิเชล ฟูโกต์ ต่อสถานภาพและบทบาทสตรีไทยตามที่น่าเสนอในนวนิยายของคุณหญิง วิมล ศิริไพบูลย์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ปรัชญา) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สุมิตรา ด่านพาณิชย์.(มปป.) เศรษฐศาสตร์ในฐานะวาทกรรมหลังสมัยใหม่ .วารสารผ่านปัญญา มปป.

สุรัตน์ ปรีชาธรรม.(2551). นครปักกิ่งโฉมใหม่กับสิ่งเก่าที่ยังไม่เปลี่ยน: พฤติกรรมไร้อารยะ . ผู้จัดการออนไลน์. สืบค้นเมื่อวันที่ 1 พ.ค. 2558.

แสงเดือน รตินทร.(2555).ปัจจัยผลักดันและปัจจัยดึงดูดที่มีผลต่อนักท่องเที่ยวชาวจีนในการตัดสินใจเลือก มาท่องเที่ยวในประเทศไทย.วารสารวิชาการสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย (สสอท.) ปีที่ 18 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม 2555

สำนักงาน ป.ป.ส.กระทรวงยุติธรรม.(2552). การจัดระเบียบสังคมแบบบูรณาการ.เอกสารเผยแพร่

สำนักกฎหมาย สำนักงาน ป.ป.ส.กระทรวงยุติธรรม.

วรปัญญาภรณ์ ธารนพ.(2555). การวิเคราะห์วาทกรรมการต่อต้านแนวเสียดสีสังคมตามแนวคิดทาง

อำนาจของฟูโกต์ในภาพยนตร์ เรื่องง เดอะซิมป์สัน.วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหา

บัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น

อัจฉรา สมบัตินนทนา.(2555). พฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวจีนที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวใน

ประเทศไทย. สารนิพนธ์ ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การ

จัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1425016349 ,มติชนออนไลน์(2558)

บทความ เรื่อง "วัฒนธรรมพันธุ์ทาง" สู่วัฒนธรรมนักท่องเที่ยวจีน นักวิชาการเจาะลึก "40 ปี

ความสัมพันธ์จีน-ไทย.. สืบค้นเมื่อวันที่ 1 พ.ค.2558.

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ-สกุล นางสาวแพรว ชั่วตระกูล

ที่อยู่ 15-17 ถ.ริมน้ำ อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี 70110

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2548 จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนนาวิวุฒิ

พ.ศ.2551 จบชั้นมัธยมต้นศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนนาวิวุฒิ

พ.ศ.2553 จบชั้นมัธยมปลายศึกษาปีที่6 จากโรงเรียนนาวิวุฒิ

พ.ศ.2554-ปัจจุบัน กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี อักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์

มหาวิทยาลัยศิลปากร